

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja



Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 63. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2019 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 63. posiedzeniu Senatu:

senatora Przemysława Błaszczyka	7
senatora Przemysława Błaszczyka	11
senatora Bogdana Borusewicza	15
senatora Jana Marii Jackowskiego	16
senatora Jana Marii Jackowskiego	18
senatora Jana Marii Jackowskiego	20
senatora Stanisława Karczewskiego	22
senatora Wiesława Kiliana	25
senatora Kazimierza Kleiny	27
senatora Kazimierza Kleiny	34
senatora Kazimierza Kleiny	38
senatora Kazimierza Kleiny	40
senatora Andrzeja Kobiaka	43
senatora Władysława Komarnickiego	46
senatora Grzegorza Napieralskiego	48
senatora Grzegorza Peczkisa	53
senatora Grzegorza Peczkisa	55
senatora Grzegorza Peczkisa	57
senatora Sławomira Rybickiego	59
senatora Czesława Ryszki	61
senatora Czesława Ryszki	68
senatora Czesława Ryszki	71
senatora Czesława Ryszki	74
senatora Antoniego Szymańskiego	78
senatora Jerzego Wcisły	81

63. POSIEDZENIE SENATU

(13 lipca 2018 r.)

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej
oraz do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowni Państwo Ministrowie!

Do mojego biura senackiego zgłaszają się rozżaleni obywatele, którzy pomimo ponaddwudziestoletniej regularnej spłaty kredytów tzw. starego portfela, i to spłaty kredytu przewyższającej znacznie wartość ich mieszkań, dalej mają nieuregulowane zobowiązania kredytowe.

Ustawa z dnia 30 listopada 1995 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych oraz o zmianie niektórych ustaw, określająca m.in. zasady spłaty kredytów mieszkaniowych zaciągniętych w przeszłości przez spółdzielnie mieszkaniowe – wielokrotnie nowelizowana – ma niejako zrekomensować kredytobiorcom skutki transformacji gospodarczej i ustrojowej, w tym urynkwienia oprocentowania kredytów mieszkaniowych (które nastąpiło od 1 stycznia 1990 r.) oraz stworzyć system zachęt dla kredytobiorców do prawidłowego regulowania zobowiązań kredytowych lub dokonywania wcześniejszych spłat zadłużenia. W szczególności art. 10a ustawy o pomocy państwa, jeden z najważniejszych przepisów tej ustawy, stanowi, że wszystkim kredytobiorcom spłacającym zadłużenie w wysokości wynikającej z art. 7 i 8 ww. ustawy regularnie i w należnej wysokości przez okres 20 lat umorzone zostanie w ciężar budżetu państwa pozostałe po tym okresie zadłużenie wobec banku z tytułu skapitalizowanych odsetek od kredytu oraz zadłużenie wobec budżetu państwa z tytułu przejściowego wykupienia odsetek od kredytu.

Z budżetu państwa były i są nadal ponoszone znaczące wydatki związane z realizacją zobowiązań wynikających z wyżej wymienionej zaszłości. Między innymi mocą mającej obowiązywać od dnia 19 lipca 2018 r. ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (DzU z 2018 r. poz. 1291) kredytobiorcy kredytów tzw. starego portfela będą zwolnieni z obowiązku zapłaty podatku dochodowego od umorzonego zadłużenia. Pomimo wskazanych preferencyjnych warunków w spłacie ww. kredytów, znaczny wzrost oprocentowania kredytów po urynkwieniu oprocentowania doprowadził do sytuacji, w której kredytobiorcy, pomimo iż spłacili swoje kredyty często w kwotach 2 albo 3 razy przekraczających wartość nabytych mieszkań, w dalszym ciągu zobowiązani są do ponoszenia bardzo wysokich kosztów spłaty kredytów zaciągniętych na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych XX w.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji, czy na mocy obecnie obowiązujących przepisów możliwe jest również umorzenie przez państwo całego pozostałego do zapłaty kredytu czy jednak tylko odsetek lub ich części.

W razie udzielenia informacji, iż możliwe jest umorzenie tylko odsetek, ze względu na wagę społeczną omawianego problemu proszę o podjęcie inicjatywy zmierzającej do zmiany ustawy o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych i zapewnienie kredytobiorcom spłacającym regularnie kredyt od co najmniej 20 lat umorzenie również pozostałego do zapłaty zadłużenia.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW

Warszawa, 10 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie z dnia 19 lipca 2018 r., znak: BPS/043-63-1807-MF/18 w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Pana Przemysława Błaszczaka w sprawie podjęcia inicjatywy zmierzającej do zmiany ustawy z dnia 30 listopada 1995 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzieleniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych polegającej na umorzeniu pozostałego zadłużenia kredytobiorcom spłacającym regularnie kredyt od co najmniej 20 lat uprzejmie informuję, iż ww. ustawa pozostaje we właściwości ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa. Jako że oświadczenie Pana Senatora również zostało skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Pana Jerzego Kwiecińskiego nadzorującego ww. dział wiążące stanowisko w poruszanej przez Pana sprawie powinien zająć minister inwestycji i rozwoju. Jednocześnie w powyższej sprawie prezentuję następujące stanowisko.

Wskazana wyżej ustawa o pomocy państwa poprzez mechanizm przejściowego wykupu odsetek oraz mechanizm umorzenia skapitalizowanych odsetek oraz przejściowego wykupu odsetek po upływie 20-letniego okresu regularnej spłaty kredytu, w mojej ocenie, zapewnia zrównanie w zakresie obciążeń kredytowych sytuację kredytobiorców z tzw. „starego portfela” i kredytobiorcami uzyskującymi kredyty na warunkach rynkowych albo w ramach rządowych programów wspierających mieszkalnictwo.

Trudno się nie zgodzić z tezą, iż podmioty, które zaciągnęły kredyty mieszkaniowe do początku lat 90. na skutek zmian ustrojowych zmuszone były do znaczącego zwiększenia obciążeń kredytowych skutkujących powstawaniem praktycznie niespłacalnych zobowiązań wobec banków. Sytuacja ta stanowiła przesłankę do uchwalenia ww. ustawy, która początkowo przewidywała przejściowy wykup odsetek, a następnie została uzupełniona o art. 10a, który dla rzetelnych kredytobiorców przewiduje umorzenie odsetek skapitalizowanych i odsetek przejściowo wykupionych przez budżet państwa. W konsekwencji kredytobiorcy ci w okresie ostatnich 20 lat spłacali wyłącznie kapitał, a naliczone im odsetki (jeśli spełniają warunki) zostały lub zostaną im umorzone. Trudno zatem mówić, iż ta grupa jest poszkodowana, zwłaszcza iż wysokość obciążeń kredytowych została ograniczona przez tzw. normatyw na relatywnie niskim poziomie. Trudno zatem znaleźć uzasadnienie do dalszych udogodnień dla tych kredytobiorców (spółdzielni mieszkaniowych i osób fizycznych) polegający na redukcji lub umorzeniu niespłaconego kapitału z zaciągniętego kredytu. Stawiałoby to tę grupę kredytobiorców w znacznie lepszej sytuacji niż np. kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyty w walutach obcych czy tych, którzy spłacili całość kapitału.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, na fakt rezygnacji z opodatkowania podatkiem dochodowym ww. umorzeń skapitalizowanych odsetek i odsetek przejściowo wykupionych.

Bazując na danych banku, w którym znajduje się najwięcej kredytów starego portfela, należy zauważyć, iż wartość kapitału od tych kredytów pozostającego do spłaty nie wskazuje na potrzebę ingerencji państwa. Z 5750 lokali, które obciążone są kapitałem do spłaty:

- 800 lokali zadeklarowało jednorazową spłatę kapitału niezwłocznie po umorzeniu,
- 4950 lokali planuje ratałną spłatę kapitału.

Zadłużenie lokali planujących ratałną spłatę kapitału wynosi nieco ponad 41 mln zł, przy czym choć średnia do spłaty wynosi 8,3 tys. zł to dominują lokale, dla których kapitał do spłaty nie przekracza 5 tys. zł (od 1 do 5 tys. zł). Należy zwrócić także uwagę na układ terytorialny kredytobiorców, wśród których ponad 50% zadłużenia przypada na SM z Warszawy i okolic oraz z województwa śląskiego, a więc rejonów relatywnie zamożnych. Ponadto należy zauważyć, iż od początku roku całkowitej spłaty kapitału pozostałego po umorzeniu z art. 10a ust. 1 ustawy dokonało prawie 1.050 lokali na łączną kwotę 2,9 mln zł.

Z poważaniem

z upoważnienia
Podsekretarz Stanu
Leszek Skiba

Odpowiedź
MINISTRA INWESTYCJI I ROZWOJU

Warszawa, 13 sierpnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka z dnia 13 lipca br. w sprawie *pomocy państwa w spłacie kredytów mieszkaniowych*, przekazując poniższe wyjaśnienia.

Kredytobiorcy spłacający systematycznie i terminowo zadłużenie przez okres 20 lat mogą na podstawie art. 10a ust. 1 *ustawy z dnia 30 listopada 1996 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1779, z późn. zm.)* skorzystać z umorzenia pozostałego zadłużenia wobec banku (z tytułu odsetek skapitalizowanych) oraz wobec budżetu państwa (z tytułu odsetek przejściowo wykupionych). Z uprawnienia tego kredytobiorcy mogą korzystać począwszy od 2018 r. według stanu zadłużenia na dzień 31 grudnia 2017 r. Należy podkreślić, że termin ten uzależniony jest od daty, w której spółdzielnia przystąpiła do spłaty zadłużenia zgodnie z *ustawą o pomocy państwa (...)*. Przy założeniu, że spółdzielnia przystąpiła do spłaty na początku 1998 r., a spłaty były dokonywane przez 20 lat terminowo i systematycznie¹, to po wystąpieniu spółdzielni z wnioskiem o umorzenie, bank dokona umorzenia zadłużenia wg stanu na 31 grudnia 2017 r. z tytułu odsetek skapitalizowanych oraz z tytułu odsetek przejściowo wykupionych.

Ewentualne pozostałe zadłużenie z tytułu kapitału może być spłacane tak jak dotychczas normatywnie aż do momentu jego spłaty lub jednorazowo. Zadłużenie to, jako zadłużenie wobec banku nie może zostać umorzone, bowiem państwo nie będące stroną umowy kredytowej nie może ingerować w nienaruszalność warunków umów wiążących bank z kredytobiorcą.

¹ Powyższy warunek uważa się za spełniony także wtedy, gdy w ww. dwudziestoletnim okresie miały miejsce nie więcej niż 4 opóźnienia w spłacie kredytu (stosownie do art. 10a ust. 2 ustawy).

Należy zwrócić uwagę, że w ustawie o pomocy państwa (...) nie ma uregulowań odnoszących się do sytuacji wstrzymania się ze skorzystania z nabytych uprawnień do umorzenia zadłużenia, co oznacza, że do momentu złożenia wniosku o umorzenie spłaty rat powinny być „standardowo” zaliczane w poczet zadłużenia.

W przypadku kredytów spółdzielczych do złożenia wniosku o umorzenie – zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie umorzeń zadłużenia z tytułu przejściowego wykupienia odsetek od kredytów mieszkaniowych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1011, z późn. zm.) – uprawnione są spółdzielnie mieszkaniowe. Od początku roku wnioski umorzeniowe złożyło kilkadziesiąt spółdzielni mieszkaniowych, dzięki czemu zostało oddłużonych 5.600 lokali mieszkalnych z ogółu 41 tys. lokali uprawnionych do oddłużenia w tym roku (według szacunków banku PKO BP). Większość spółdzielni powstrzymywała się jednak przed złożeniem wniosków umorzeniowych z uwagi na brak przepisów zwalniających je z obowiązku zapłaty podatku dochodowego od umorzonych odsetek od kredytów tzw. starego portfela. Ustawa o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne weszła w życie 19 lipca br.

Podkreślenia wymaga również fakt, że problematyka tzw. starych kredytów mieszkaniowych była i jest przedmiotem bieżącej analizy. Ustawa była wielokrotnie nowelizowana i wszystkie dotychczasowe zmiany były korzystne dla kredytobiorców, bowiem zawsze dotyczyły zwiększenia skali udzielonej im pomocy ze środków budżetu państwa polegających m.in. na wydłużeniu okresów zawieszenia spłaty kredytu oraz rozszerzeniu systemu umorzeń części zadłużenia z tytułu przejściowego wykupienia odsetek.

Mając na uwadze powyższe informuję, że resort na bieżąco monitoruje funkcjonowanie przepisów ustaw znajdujących się w jego właściwości i w zależności od pojawiających się potrzeb inicjuje odpowiednie rozwiązania legislacyjne.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Adam Hamryszczak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Chciałbym zwrócić Pani uwagę i prosić o podjęcie działań w celu wyjaśnienia różnic w wysokości dotacji wojewodów dla mieszkańców kierowanych do domów pomocy społecznej w poszczególnych województwach, w celu zwiększenia wysokości dotacji przekazywanej w województwie łódzkim oraz w celu ujednoczenia zasad ustalania wysokości wynagrodzenia pracowników domów pomocy społecznej.

Z informacji uzyskanych od pracowników DPS wynika, że różnicuje się pracowników zatrudnionych na stanowiskach administracyjno-biurowych i pozostałych pod względem sposobu ustalania wynagrodzenia (jednym wlicza się do płacy minimalnej dodatek za wieloletnią pracę, a innym – nie) oraz że pracownicy z długoletnim stażem zawodowym otrzymują wynagrodzenie w takiej samej lub zbliżonej wysokości jak nowo zatrudnieni pracownicy.

Dyrektorzy domów pomocy społecznej, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, samodzielnie ustalają poziom miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników. W rozporządzeniu określono jedynie jego minimalną wartość. Źródłami finansowania zadań bieżących domów pomocy społecznej są opłaty wnoszone przez mieszkańców domu lub ich rodziny, środki przekazywane przez gminy oraz dotacje wojewodów dla mieszkańców kierowanych do DPS przed 1 stycznia 2004 r. Wysokość dotacji przekazywanych przez wojewodę łódzkiego jest jedną z najniższych w kraju.

Oczywiste jest, że wynagrodzenie pracownika DPS nie może być niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w Polsce. W świetle obowiązujących przepisów uprawnione wydaje się stwierdzenie, że wynagrodzenie zasadnicze winno odpowiadać wynagrodzeniu minimalnemu. Niezrozumiała wydaje się stosowana wobec pracowników DPS praktyka, aby wysokość wynagrodzenia minimalnego ustalać po uwzględnieniu przysługujących pracownikom dodatków, w tym dodatku za wieloletnią pracę.

Ponieważ przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych oraz wspomnianego rozporządzenia płacowego nie regulują wszystkich spraw dotyczących wynagrodzeń i innych świadczeń pieniężnych ze stosunku pracy pracowników samorządowych, do spraw nieuregulowanych mają zastosowanie odpowiednio lub wprost przepisy kodeksu pracy, przepisy innych ustaw oraz przepisy aktów wykonawczych do kodeksu pracy. Stanowi o tym wprost przepis art. 43 ustawy o pracownikach samorządowych.

Tym samym sytuacja, gdy wobec pracowników tego samego domu pomocy społecznej stosuje się różne zasady dotyczące ustalania wynagrodzenia (jednym wlicza się dodatek za wieloletnią pracę do płacy minimalnej, a innym nie) czy też dopuszcza się do powstania sytuacji, gdy pracownik z wieloletnim stażem otrzymuje takie samo wynagrodzenie jak pracownik nowo zatrudniony, narusza przepisy regulujące zasady równego traktowania pracowników i zakaz dyskryminacji płacowej (art. 11¹, art. 11³ k.p., przepisy rozdziału IIa k.p. – w szczególności art. 18^{3c}) czy prawo do godziwego wynagrodzenia (art. 13 k.p.).

Wspomniana sytuacja jest sprzeczna z art. 78 §1 k.p., zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym do jej wykonywania, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

Niedopuszczalne w świetle przepisu art. 151⁸ k.p. jest, aby pracownik wykonujący pracę w porze nocnej nie otrzymał odpowiedniego dodatku. Takie sytuacje również były mi komunikowane przez pracowników DPS.

W związku z przedstawionymi kwestiami proszę o podjęcie działań w celu zweryfikowania podanych informacji, doprecyzowania obowiązujących przepisów prawa płacowego dla pracowników samorządowych i stosowania powszechnie obowiązującego prawa wobec wszystkich pracowników

domów pomocy społecznej, aby wykluczyć wskazane tu działania sprzeczne z prawem.

Jednocześnie proszę o wyjaśnienie zasadności i przyczyn istniejących różnic w wysokości dotacji wojewodów dla mieszkańców kierowanych do domów pomocy społecznej w poszczególnych województwach oraz o podjęcie działań w celu zwiększenia wysokości średniej dotacji przekazywanej w województwie łódzkim na dofinansowanie mieszkańców DPS, którzy otrzymali skierowanie przed 1 stycznia 2004 r.

*Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 10 sierpnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na wystąpienie Pani Marszałek z dnia 23 lipca 2018 r. znak BPS/043-63-1808/18 dotyczące oświadczenia senatorskiego złożonego przez Senatora Przemysława Błaszczyka w sprawie różnic w wysokości dotacji na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej, wyjaśniam co następuje.

Odnosząc się do zasad finansowania domów pomocy społecznej w których przebywają mieszkańcy umieszczeni na tzw. „starych zasadach” wyjaśniam, że powiat, który prowadzi lub zleca prowadzenie ponadgminnych domów pomocy społecznej, w których przebywają mieszkańcy przyjęci na tzw. „starych zasadach”, czyli przed dniem 1 stycznia 2004 r. oraz ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem, otrzymuje dotacje celowe z budżetu państwa, według zasad określonych w art. 87 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Dotacje na ten cel planuje w swoim budżecie Wojewoda.

Wojewoda może zwiększyć kwotę dotacji dla powiatu do 20%, a w przypadku domów dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną nawet do 50% w zależności od sytuacji finansowej domów pomocy społecznej w powiecie, a także od uzyskanych dochodów z tytułu odpłatności za pobyt w domu, zgodnie z przepisem art. 155 ust. 2 i 2a ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Liczba dotowanych mieszkańców stale maleje, a wg stanu na koniec czerwca 2017 roku wynosiła 28.629 osób, przy ogólnej liczbie mieszkańców 77.741, co stanowi 36,8%. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, że do 2015 roku dotacje na dofinansowanie domów pomocy społecznej były pomniejszane w oparciu o ustawę o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, z uwagi na zmniejszającą się liczbę mieszkańców skierowanych do domów pomocy społecznej przed dniem 1 stycznia 2004 roku. W praktyce corocznie pomniejszano wysokość dotacji średnio (plan do planu) o ok. 3%, tj. o ponad 30 mln złotych (najwięcej w roku 2013 o ponad 43 mln zł). Dopiero począwszy od roku 2016 środki planowane na ten cel w budżetach wojewodów wzrosły, przy czym w 2016 roku o 22, 7 mln zł, a w 2017 roku o ok. 6,4 mln zł. Z ustawy budżetowej na 2018 r. uchwalonej przez Sejm RP w dniu 11 stycznia 2018 r. wynika, że w 2018 r.

plan dotacji w budżetach wojewodów został ustalony na poziomie ustawy budżetowej na 2017 r., co w związku ze stale zmniejszającą się liczbą mieszkańców dotowanych, oznacza dalszy wzrost dotacji na jednego mieszkańca.

Należy dodać, że również powiat powinien partycypować w finansowaniu ponadgminnych domów pomocy społecznej, ponieważ prowadzenie i rozwój infrastruktury domów pomocy społecznej o zasięgu ponadgminnym oraz umieszczanie w nich skierowanych osób jest zadaniem własnym powiatu. Udział powiatów we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych, od podatników tego podatku zamieszkałych na obszarze powiatu wynosi 10,25% , zaś udział we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych, od podatników tego podatku, posiadających siedzibę na obszarze powiatu 1,40%.

Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, jako dysponent środków rezerwy celowej na zadania z pomocy społecznej rokrocznie, w miarę możliwości, podejmuje działania mające na celu zwiększenie budżetów wojewodów w rozdz. 85202. W roku 2015 budżety wojewodów zwiększono ze środków rezerwy celowej o kwotę ogółem 12.822 tys. zł, w 2016 r. – o kwotę ogółem 30 mln zł, w 2017 r. – o kwotę ogółem 50.190 tys. zł, natomiast w 2018 r. – o kwotę 42 mln (I transza). W 2018 r. Wojewoda Łódzki otrzymał środki w wysokości 7.164.857 zł. Wojewoda Łódzki przeznaczył wymienione środki na dofinansowanie bieżącej działalności wszystkich domów pomocy społecznej w województwie łódzkim, w szczególności na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników. Podjęte działania wpłynęły na wzrost wysokości dotacji w odniesieniu do dotacji od kwietnia do końca roku 2018 do pełnego kosztu utrzymania oraz na poprawę sytuacji finansowej domów pomocy społecznej w całym województwie łódzkim.

Natomiast odnosząc się do wynagradzania pracowników domów społecznych, wyjaśniam, że podstawą ustalania poziomu wynagrodzenia pracowników samorządowych, w tym pracowników domów pomocy społecznej, w zależności od zajmowanego stanowiska, posiadanego wykształcenia oraz stażu pracy są przepisy wydane na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o *pracownikach samorządowych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1260), określające zasady wynagradzania tej grupy pracowników, tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie *wynagradzania pracowników samorządowych* (Dz.U. poz. 936) oraz regulamin wynagradzania wydawany przez pracodawcę samorządowego na podstawie art. 39 ww. ustawy. Wymienione rozporządzenie Rady Ministrów określa m.in. minimalny miesięczny poziom wynagrodzenia zasadniczego. Kształtowanie całkowitej wysokości wynagrodzenia pracowników pozostaje w gestii pracodawców samorządowych, którzy w regulaminie wynagradzania określają m.in. szczegółowe warunki wynagradzania, w tym maksymalny poziom wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę. Pracodawca samorządowy ma swobodę w prowadzeniu zakładowej polityki płac i kształtowaniu całkowitej wysokości wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, stosownie do obowiązujących przepisów o wynagradzaniu oraz posiadanych środków na wynagrodzenia.

W celu zabezpieczenia minimum płacowego dla wszystkich pracowników (tj. osób pozostających w stosunku pracy) określany jest corocznie minimalny poziom wynagrodzenia zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 października 2002 r. o *minimalnym wynagrodzeniu za pracę* (Dz. U. z 2017 r. poz. 847, z późn. zm.). Od dnia 1 stycznia 2018 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników wynosi 2 100 zł.

Zgodnie z konstrukcją ustawową minimalne wynagrodzenie za pracę nie ma charakteru wyłącznie wynagrodzenia zasadniczego. Jest to łączne wynagrodzenie pracownika za nominalny czas pracy w danym miesiącu, a więc poza wynagrodzeniem zasadniczym obejmuje również inne składniki wynagrodzenia i świadczenia pracownicze zaliczone do wynagrodzeń osobowych, w tym premie, nagrody i dodatki do wynagrodzenia, do wynagrodzenia minimalnego nie są natomiast wliczane nagroda jubileuszowa, odprawa pieniężna przysługująca pracownikowi w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatek do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej.

Do Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej napływają postulaty wyłączenia z kategorii minimalnego wynagrodzenia za pracę poszczególnych składników

wynagrodzenia, w tym m.in. dodatku za staż pracy. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, a także mając na względzie zapewnienie bardziej sprawiedliwego i przejrzystego kształtu minimalnego wynagrodzenia za pracę, Ministerstwo rozważyło zmiany polegające na etapowym wyłączeniu z tej kategorii poszczególnych składników wynagrodzenia. Uwzględniając powyższe, ustawa z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1265, z późn. zm.), od dnia 1 stycznia 2017 r. wyłączyła z zakresu składnikowego minimalnego wynagrodzenia za pracę dodatek do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej.

Na mocy przepisu art. 151⁸ §1 Kodeksu pracy, pracownikowi wykonującemu pracę w porze nocnej przysługuje dodatek do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20% stawki godzinowej wynikającej z minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jednocześnie należy nadmienić, że w myśl art. 282 §1 pkt 1 Kodeksu pracy, kto, wbrew obowiązkowi nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi podlega karze grzywny od 1.000 zł do 30.000 zł. W przypadku niewypłacania należnego dodatku za pracę w porze nocnej sprawę można zgłosić do właściwego okręgowego inspektoratu pracy. W obowiązującym stanie prawnym, jedynym organem uprawnionym do kontroli przestrzegania prawa pracy i podejmowania interwencji w przypadku jego naruszeń jest Państwowa Inspekcja Pracy zgodnie z ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz.U. z 2018 r., poz. 623, ze zm.).

Jednocześnie nadmieniam, że w lutym br. Pani Minister Elżbieta Rafalska skierowała do jednostek samorządu terytorialnego apel z prośbą o rozważenie podwyższenia wynagrodzeń pracownikom domów pomocy społecznych.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Elżbieta Bojanowska

Oświadczenie senatora Bogdana Borusewicza

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Wojewoda lubelski Przemysław Czarnek chce, aby prokuratura wszczęła śledztwo z art. 133 kk i art. 55 ustawy o IPN w związku z wypowiedzią prezesa Towarzystwa Ukraińskiego w Lublinie podczas uroczystości w dniu 8 lipca 2018 r. w Sahryniu, gdzie w 1944 r. dokonano mordu na mieszkających tam Ukraińcach. Uroczystości te odbywały się w związku z przyjazdem prezydenta Ukrainy Petra Poroszenki.

Czy Pan Premier akceptuje tę decyzję wojewody?

Bogdan Borusewicz

**Stanowisko
SEKRETARZA STANU
W KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 24 lipca 2018 r.

Pan
Joachim Brudziński
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Szanowny Panie Ministrze,

z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów przesyłam oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Borusewicza podczas 63. posiedzenia Senatu w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie *decyzji wojewody lubelskiego dotyczącej wypowiedzi prezesa Towarzystwa Ukraińskiego w Lublinie podczas uroczystości 8 lipca 2018 r. w Sahryniu.*

Prezes Rady Ministrów prosi Pana Ministra o ustosunkowanie się do wniosków zawartych w oświadczeniu oraz przesłanie stanowiska na ręce Marszałka Senatu RP do dnia 20.08.2018 r.

Uprzejmie proszę o spowodowanie przesłania kopii stanowiska do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Grzegorz Schreiber

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra cyfryzacji Marka Zagórskiego

Od kilku tygodni obowiązuje nowe prawo ochrony danych osobowych. Do chwili obecnej w jednostkach samorządowych nie są wdrażane tzw. dobre praktyki w zakresie wdrażania przepisów RODO. Dzieje się tak, ponieważ brak jest kodeksów postępowania dla instytucji państwowych, samorządowych czy stowarzyszeń.

W związku z tym proszę o informację, kiedy zostaną podjęte prace nad kodeksem dla administracji rządowej.

Jan Maria Jackowski

Stanowisko

Warszawa, 31.07.2018 r.

Szanowny Pan
Jan Maria Jackowski
Senator RP
Kancelaria Senatu

Szanowny Panie Senatorze!

W odpowiedzi na pismo z 19 lipca 2018 r. dotyczące oświadczenia Pana Senatora złożonego podczas 63. posiedzenia Senatu RP z prośbą o stanowisko w przedmiotowej sprawie informuję.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych) (Dz. Urz. UE L 119 z 4.05.2016 r.) RODO, na mocy art. 40 daje możliwość zainteresowanym podmiotom sporządzenia kodeksów postępowania. Kodeks postępowania jest opracowywany, opiniowany i zatwierdzany na zasadach określonych w przywołanym rozporządzeniu i przepisach krajowych. Kodeks postępowania musi zostać zatwierdzony przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Obowiązkowo podlega konsultacjom z zainteresowanymi podmiotami. W obecnym stanie prawnym jest to alternatywny sposób podejścia do uregulowania dobrych praktyk w danej dziedzinie. Jedną z opcji jest uregulowanie spornych zagadnień w regulacjach wewnętrznych na poziomie urzędów. Ministerstwo od dawna informowało o konieczności dostosowania się do RODO, opracowywania dokumentów wewnętrznych i aktów prawnych w tym zakresie.

Wejście Ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych (RODO) w dniu 25 maja 2018 r. przyniosło mnóstwo błędnych wykładni przepisów. Nadinterpretacja przepisów RODO spowodowała, iż Minister Cyfryzacji zdecydował się powołać Grupę do Spraw Ochrony Danych Osobowych. Grupa jest zespołem międzyresortowym, w jej skład wchodzi przedstawiciele wielu ministerstw i urzędów.

W ramach Grupy działa Zespół ds. Administracji. Tam opracowywane są stanowiska Grupy w najbardziej spornych zagadnieniach. Celem prac jest opracowanie przewodnika, którego częścią będzie właśnie administracja. Kompleksowy materiał, będzie dystrybuowany przez właściwe resorty.

Obecnie nasze działania zmierzają w kierunku wyjaśnienia podstawowych problemów, często destabilizujących działania urzędów. Stanowiska Grupy w przedmiotowych sprawach i wyjaśnienie zasadniczych wątpliwości umożliwi dalsze prace nad dokumentami np. kodeksem. Członkowie Zespołu ds. Administracji w ramach prac Grupy, zgłaszali potrzebę powstania takiego kodeksu, a Minister Cyfryzacji zawsze będzie wsparciem dla cennych inicjatyw.

Z wyrazami szacunku

MINISTER CYFRYZACJI
Marek Zagórski

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Sytuacja na rynku pracy z miesiąca na miesiąc jest coraz lepsza, a według Eurostatu bezrobocie spadło do rekordowo niskiego poziomu. To bardzo dobra informacja dla pracobiorców, którzy mogą przebierać w ofertach pracy, jednak niesie to też inne konsekwencje. Coraz częściej się zdarza, że pracownik porzuca pracę bez wypowiedzenia, aby podjąć inną, bardziej atrakcyjną. Są przypadki, że już po rekrutacji pracownik nie zgłasza się do pracy. Takie postępowanie powoduje duże perturbacje w funkcjonowaniu firm. Jednocześnie porzucenie etatu powoduje u pracodawców wiele problemów organizacyjnych. Nie mogą oni formalnie wygasić stosunku pracy i dostarczyć świadectwa pracy z powodu braku kontaktu z osobą, która porzuciła pracę.

W związku z tym proszę o informację, czy są przewidziane prace nad szczegółowym określeniem definicji porzucenia pracy, która na pewno musiałaby uwzględniać zamiar zerwania relacji z pracodawcą po stronie pracownika?

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 7.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na skierowane do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oświadczenie złożone przez Senatora Jana Marię Jackowskiego na 63. posiedzeniu Senatu w dniu 13 lipca 2018 r., dotyczące zdefiniowania w przepisach prawa pracy instytucji „porzucenia pracy”, uprzejmie przedstawiam następującą informację.

Sumienne i staranne wykonywanie pracy, przestrzeganie czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy, regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku, należą do podstawowych obowiązków pracownika (art. 100 k.p.). W przypadku nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy te obowiązki zostają poważnie naruszone.

W związku z tym niestawienie się pracownika do pracy, a następnie nieusprawiedliwienie takiej nieobecności (jak ma to miejsce w przypadku tzw. porzucenia pracy), uprawnia pracodawcę do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia. Zgodnie z art. 52 §1 pkt 1 k.p., pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z powodu ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Orzecznictwo sądowe w tej sprawie jest od wielu lat jednolite, traktując nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., I PKN 150/00, OSNAPiUS z 2002 r. nr 15, poz. 357).

Oświadczenie woli pracodawcy (np. o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia) uważa się za skutecznie złożone wówczas, gdy doszło do pracownika w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią (art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

W przypadku gdy oświadczenie to nie może zostać wręczone osobiście pracownikowi (np. z powodu jego nieobecności w miejscu pracy), pracodawca może doręczyć pisemne oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę w inny sposób, najczęściej za pośrednictwem operatora pocztowego, za potwierdzeniem nadania. W wyroku z dnia 5 października 2005 r. (I PK 37/05, OSNAPiUS z 2006 r. nr 17-18, poz. 263) Sąd Najwyższy stwierdził, iż dwukrotne awizowanie przesyłki poleconej zawierającej oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy stwarza domniemanie faktyczne możliwości zapoznania się przez pracownika z jego treścią. Tym samym uznaje się, że takie oświadczenie zostało skutecznie złożone.

W związku z rozwiązaniem stosunku pracy (w tym także dyscyplinarnym) pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania poprzedniego stosunku pracy (art. 97 §1 k.p.).

Świadectwo pracy wydaje się zatem, co do zasady, niezwłocznie – w dniu, w którym następuje rozwiązanie stosunku pracy. Jeżeli jednak z przyczyn obiektywnych wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej w tym terminie nie jest możliwe, pracodawca w ciągu 7 dni od dnia upływu tego terminu przesyła świadectwo pracy pracownikowi lub tej osobie za pośrednictwem operatora albo doręcza je w inny sposób.

Uprzejmie informuję, że jeżeli wskutek porzucenia pracy były pracownik nie wykonał lub nienależycie wykonał swoje obowiązki i tym samym wyrządził pracodawcy szkodę, to na podstawie art. 114 Kodeksu pracy jest zobowiązany do jej naprawienia. Pracodawca może zatem dochodzić naprawienia szkody przed sądem pracy, natomiast wysokość odszkodowania w takim przypadku, co do zasady, jest równa trzymiesięcznemu wynagrodzeniu pracownika (z wyjątkiem umyślnego wyrządzenia szkody, kiedy pracownik ma obowiązek naprawienia szkody w pełnej wysokości).

Pragnę także przypomnieć, iż instytucja „porzucenia pracy” funkcjonująca w prawie pracy do 1 stycznia 1997 r. (która powodowała wygaśnięcie umowy o pracę z mocy prawa) została usunięta z Kodeksu pracy jako niewłaściwa forma ustania zatrudnienia. Dodatkowo stosowanie tej instytucji okazało się przyczyną wielu wątpliwości interpretacyjnych oraz wszczynania spraw przed sądem pracy. Elementem spornym było ocenianie, czy pracownik, porzucając pracę, miał zamiar trwałego zaprzestania jej wykonywania oraz nadużywanie tej instytucji przez pracodawców, którzy nie musieli składać dodatkowego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż nie przewiduję podjęcia prac legislacyjnych, które miałyby na celu prawne zdefiniowanie (lub przywrócenie) instytucji „porzucenia pracy” w Kodeksie pracy. W mojej bowiem opinii, obecny stan prawny zapewnia dostateczną ochronę interesów pracodawcy w przypadku nieusprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy i umożliwia naprawienie ewentualnych szkód, jakie nieobecność ta może powodować.

Mam nadzieję, że przedstawione wyżej informacje i wyjaśnienia uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezydent miasta stołecznego Warszawy Hanny Gronkiewicz-Waltz

Zwracam się z prośbą o informację, jakie działania podejmuje Urząd Miasta Stołecznego Warszawy w związku z zacumowaną na wysokości Portu Czerniakowskiego dużą jednostką pływającą, która jest na wpół zatopiona i częściowo spalona. Obiekt jest od kilku miesięcy podtopiony i niebezpiecznie przechylony. Stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa tysięcy spacerujących w tym miejscu mieszkańców Warszawy i szpeci reprezentacyjne miejsce stolicy.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 13.08.2018 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2018 r. Nr BPS/043-63-1813/18 dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego na 63. posiedzeniu Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie zacumowanej na wysokości Portu Czerniakowskiego dużej jednostki pływającej, uprzejmie informuję, że sprawa nie leży w kompetencji m.st. Warszawy. Barka jest zacumowana poza terenem Portu Czerniakowskiego, który jest administrowany przez Zarząd Zieleni m.st. Warszawy, a przedmiot interwencji znajduje się w granicach działki pokrytej wodami płynącymi rzeki Wisły, będącej w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, której właścicielem jest Skarb Państwa.

Dbając o bezpieczeństwo miasta oraz jego mieszkańców, zważywszy na zagrożenie jakie stwarza przedmiotowy obiekt pływający dla żeglugi, przepraw mostowych i ochrony przeciwpowodziowej na terenie m.st. Warszawy, pismem Nr ZK-VIII.5520.41.2018.ASI z dnia 9 marca 2018 r. Biuro Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego m.st. Warszawy zwróciło się do Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Warszawie o informacje dot. podjętych działań w odniesieniu do właściciela barki zacumowanej na północ od mostu Łazienkowskiego w Warszawie na lewym brzegu Wisły, ze względu na zagrożenie jakie ona stwarza.

W odpowiedzi na wystąpienie Wojewódzkiego Mazowieckiego Inspektora Ochrony Środowiska, pismem Nr ZZW/201/2018/PZA/18 z dnia 30.03.2018 r. Zarząd Zieleni m.st. Warszawy poinformował WIOŚ w Warszawie, że sprawa nie leży w kompetencji m.st. Warszawy, ponieważ barka jest zacumowana w granicach działki będącej w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

Pismem Nr ZK-WIII.5520.41.2018.AS z dnia 10.07.2018 r. Dyrektor Biura Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy zwrócił się do Pana Przemysława Dacy, Prezesa Wód Polskich PGW, z prośbą o usunięcie barki z koryta rzeki najpóźniej przed okresem zimowym, ze względu na pod-

wyższe zagrożenie jakie będzie stwarzał obiekt w czasie występowania zjawisk lodowych.

Z poważaniem

z up. PREZYDENTA
M.ST. WARSZAWY
Renata Kaznowska
Zastępca Prezydenta
m.st. Warszawy

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą funkcjonowania Zakładu Recyklingu Akumulatorów (...) SA oddział produkcyjny w K. przetwarzającego zużyte akumulatory ołowiowo-kwasowe i odpady ołowionośne.

Dotarły do mnie informacje od mieszkańców K. zaniepokojonych możliwością występowania negatywnego oddziaływania zakładu zarówno na zdrowie ludzi, jak i na inne elementy środowiska naturalnego. Obawy te wydają się mieć uzasadnienie w wynikach licznych kontroli przeprowadzonych przez Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska, który nakładał na zakład administracyjne kary pieniężne za przekroczenie określonych w pozwoleniu zintegrowanym ilości gazów i pyłów wprowadzonych do powietrza oraz za gospodarowanie odpadami niezgodnie z posiadanym pozwoleniem.

Między 16 lutego a 21 kwietnia 2017 r. w zakładzie została przeprowadzona kolejna kontrola, obejmująca m.in. badanie wody, poziomu hałasu i inwentaryzację kanalizacji. Przedstawiciele Komitetu na rzecz Ochrony Środowiska i Zdrowia Mieszkańców Miasta K. poinformowali mnie, że opinia publiczna nie ma dostępu do wyników kontroli inspektoratu, co wydaje się niezrozumiałe.

Mieszkańcy powinni mieć prawo do informacji o zagrożeniach dla środowiska, w tym np. ewentualnych zanieczyszczeniach wody lub gleby. Komitet podnosi kwestię złego stanu technicznego kanalizacji, którą są odprowadzane tzw. ścieki opadowe do rowu melioracyjnego będącego dopływem do rzeki K.. Z przekazanych mi informacji wynika, że stężenie ołowiu w ściekach jest znacznie przekroczone. Komitet zwraca również uwagę na fakt, że teren zakładu nie jest oddzielony geomembraną od subzbiornika wód podziemnych nr 205 „Warmia”, z którego czerpana jest woda pitna dla mieszkańców miasta K. i okolic, a nieprawidłowe gospodarowanie odpadami niebezpiecznymi na tym terenie może skutkować skażeniem wody.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o rozważenie możliwości podjęcia działań mających na celu ochronę zdrowia mieszkańców K. i zapobieżenie możliwemu skażeniu środowiska naturalnego.

Z poważaniem
Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 10.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora, złożonym podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r., w sprawie funkcjonowania Zakładu Recyklingu Akumulatorów (...) SA oddział produkcyjny w K., przetwarzającego zużyte akumulatory ołowiowo-kwasowe i odpady ołowionośne (BPS/043-63-1814/18), przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Z uzyskanych informacji od Prokuratury Okręgowej w O., wynika iż Prokuratura nadzorowała śledztwo V Ds. 12/14 dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa określonego w art. 182 §1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204, z późn. zm.), zwanej dalej: „kk”. Postępowanie przygotowawcze zostało zainicjowane zawiadomieniem m.in. Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w K. z dnia 10.01.2014 r. Po przeprowadzeniu śledztwa w niniejszej sprawie, w dniu 29 grudnia 2016 r. skierowano do Sądu Rejonowego w K. akt oskarżenia przeciwko S.W., który od dnia 1 lipca 2012 r. kierował zakładem oraz pełnił funkcję dyrektora ds. recyklingu. Wymienionego oskarżono o to, że w okresie od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 10 grudnia 2015 r. w K. jako dyrektor ds. recyklingu (...) SA z siedzibą w P., będąc odpowiedzialnym za bieżące funkcjonowanie Oddziału Produkcyjnego w K., zajmującego się recyklingiem akumulatorów i produkcją czystego ołowiu, zanieczyszczał powietrze, powierzchnię ziemi i wodę w rejonie zakładu, w odległości co najmniej 200 metrów od miejsca jego lokalizacji, substancjami emitowanymi przez zakład, w szczególności ołowiem w takiej ilości i postaci, że mogło to zagrozić zdrowiu osób zamieszkujących lub przebywających na tym terenie, a ponadto zanieczyszczał środowisko wód związane z rowem melioracyjnym w takiej ilości i postaci, że mogło to spowodować zniszczenie w świecie zwierzęcym w znacznych rozmiarach, tj. o przestępstwo z art. 182 §1 kk. Sprawa nadal jest rozpoznawana przez Sąd Rejonowy w K. /sygn. akt II K 515/16/. Postanowieniem z dnia 15.12.2016 r. ze śledztwa V Ds. 12/14 wyłączono materiały w sprawie zaistniałego:

- 1) w okresie od stycznia 2011 r. do grudnia 2015 r. w K., niedopełnienia obowiązków z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy w (...) Oddział Produkcyjny w K., przez co narażono pracowników na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. o przestępstwo z art. 220 §1 kk;
- 2) od stycznia 2011 r. do grudnia 2015 r. w K., K. i G. narażenia mieszkańców tych miejscowości zamieszkałych poza strefą 200 metrów od zakładu na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przez (...) SA Oddział Produkcyjny w K., tj. o przestępstwo z art. 160 §1 kk;
- 3) w latach 2007–2015 w K., K. i O. przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych w związku z wydaniem decyzji lub opinii umożliwiających powstanie i funkcjonowanie Oddziału Produkcyjnego w K. należącego do (...) SA z s. w P., tj. o przestępstwo z art. 231 §1 kk;
- 4) w latach 2010–2015 przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w organach kontrolnych zobowiązanych do sprawowania kontroli nad działalnością (...) SA Oddział Produkcyjny w K., tj. o przestępstwo z art. 231 §1 kk;
- 5) w latach 2009–2011 w Warszawie, w celu uzyskania dla (...) SA z s. w P. dotacji rozwojowej w kwocie 4 245 000 zł na realizację projektu „Budowa instalacji do recyklingu zużytych akumulatorów i produkcji czystego ołowiu i jego stopów” w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko,

przedłożenia poświadczających nieprawdę dokumentów, tj. o przestępstwo z art. 297 §1 kk;

- 6) w latach 2010–2014 w K. samowolnego wykonania robót budowlanych na terenie Oddziału Produkcyjnego (...) SA z s. w P., tj. o przestępstwo z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

Wyłączone materiały są zarejestrowane w Prokuraturze Okręgowej w O. pod sygn. akt PO II Ds. 8.2018, a sprawa pozostaje w toku. Z poczynionych ustaleń wynika, iż w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 19 lipca 2018 r. w Prokuraturze Okręgowej w O. nie prowadzono innych postępowań z udziałem (...) Oddział Produkcyjny w K..

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Wiesława Kiliana

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Na początku lipca br. poinformował Pan opinię publiczną, iż w celu usprawnienia wakacyjnych wyjazdów Polaków „wprowadzimy AmberGo, automatyczny system poboru opłat, który pozwoli na dużo szybsze przejechanie autostradą nad morze”. Usługa polega na automatycznym rozpoznawaniu tablic rejestracyjnych pojazdów, powiązana jest z aplikacją obsługującą płatności i dostępna jest dla samochodów osobowych z polskimi tablicami rejestracyjnymi.

Wprowadzony system jest pilotażowy i działa na odcinku od Rusocina do Nowej Wsi (w obu kierunkach). Aby skorzystać z systemu, należy pobrać aplikację Autopay Transport, założyć konto i dodać kartę płatniczą.

Wobec powyższego uprzejmie proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Kto i na jakiej podstawie prawnej wprowadził nowy system poboru opłat na pilotażowym odcinku autostrady A1 – Ministerstwo Infrastruktury czy prywatna firma GTC SA, koncesjonariusz na tym odcinku autostrady?

2. Kto jest właścicielem specjalnej aplikacji, której zainstalowanie jest niezbędne do korzystania z systemu?

3. W jakim trybie i czy za zgodą Ministerstwa Infrastruktury został wybrany operator mobilnej aplikacji Autopay?

4. Czy podobne systemy oparte na odczytywaniu numerów rejestracyjnych za pomocą kamer działają w innych państwach UE, a jeśli tak, to jaka jest skuteczność takiego systemu?

5. Jakie są koszty funkcjonowania tego systemu?

6. Ile osób zarejestrowało się w systemie?

7. Kto odpowiada za bezpieczeństwo danych, których podanie jest niezbędne do założenia konta i wnoszenia opłat? Będą tam dane m.in. z kart kredytowych. Kto będzie mieć dostęp do zgromadzonych danych? Czy będą to również instytucje publiczne? Czy Ministerstwo Infrastruktury ma wgląd do tych danych?

Szanowny Panie Ministrze!

Niewątpliwie cieszy każda inicjatywa, która ułatwi życie kierowcom poruszającym się po drogach płatnych i przyspieszy czas przejazdu. Pragnę jednak zauważyć, iż korki tworzą się również przy bramkach na innych autostradach, nie tylko w trakcie wakacyjnych wyjazdów nad morze. Problem ten często dotyczy autostrady A4 na odcinku pomiędzy granicą zachodnią Polski a Krakowem. Czy ministerstwo rozważa objęcie systemem opartym na tej samej technologii, co AmberGo, innych odcinków płatnych autostrad?

Czy ministerstwo pracuje nad rozwiązaniami, które obejmą jednym systemem poboru opłat wszystkie odcinki dróg płatnych w Polsce, w tym te zarządzane przez prywatnych koncesjonariuszy, oraz pojazdy ciężarowe i pojazdy z obcymi rejestracjami?

Wiesław Kilian

Odpowiedź

Warszawa, 1.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na otrzymane w dniu 20 lipca 2018 r. oświadczenie senatora Wiesława Kiliana w sprawie wprowadzenia nowego sposobu płatności AmberGo na autostradzie A1 (pismo o sygn. BPS/043-63-1815/18), przekazuję informację na przedstawione pytania.

Na podstawie Umowy o Budowę i Eksploatację Autostrady A1 (Umowa) z dnia 30 września 2008 r., zmienionej i ujednoliconej Umową z dnia 12 grudnia 2008 r., Gdańsk Transport Gompany SA, koncesjonariusz Autostrady A1 wraz z Ministerstwem Infrastruktury uzgodnili wprowadzenie nowej formy płatności za przejazd autostradą A1 stosowanej przy przejeździe przez pasy wjazdowe i wyjazdowe w trybie „zwolnij i przejeźdź” z wykorzystaniem technologii automatycznego rozpoznawania tablic rejestracyjnych pojazdów. Stosowny Aneks do Umowy został podpisany w dniu 3 lipca 2018 r.

Właścicielem aplikacji „Autopay transport” niezbędnej do korzystania z AmberGo jest BlueMedia SA.

Operator mobilnej aplikacji został wybrany przez GTC zgodnie z zapisami Umowy. Zgodę na zawarcie umowy z Bluemedia udzielił w dniu 27 czerwca 2018 r. Minister Infrastruktury.

Systemy oparte na rozpoznawaniu numerów rejestracyjnych pojazdów działają m.in. w Portugalii, w Austrii, w Szwecji. Zakładana skuteczność to min. 95%. Z uzyskanych z GTC informacji wynika, że w pierwszych dniach pilotażu skuteczność działania nowej formy płatności wynosi 97%.

Koszty związane z funkcjonowaniem AmberGO ponoszone są przez GTC oraz Operatora zgodnie z Umową. Operator mobilnej aplikacji pobiera prowizję w wysokości ustalonej w Umowie Dostawcy Usługi (GTC-Intertoll-BlueMedia), na poziomie porównywalnym z prowizjami pobieranymi w zawartych umowach dotyczących obsługi płatniczej z wykorzystaniem kart flotowych.

Na dzień 23 lipca 2018 r. zarejestrowanych jest ponad 9 tysięcy potencjalnych użytkowników nowej formy płatności.

Administratorem danych, których podanie jest niezbędne do założenia konta i wnoszenia opłat jest dostawca usługi – BlueMedia SA. BlueMedia SA ponosi odpowiedzialność za bezpieczeństwo danych użytkowników aplikacji „Autopay transport”. Instytucje zewnętrzne, w tym również Ministerstwo Infrastruktury, nie mają dostępu do tych danych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

W związku z kolejnymi zapowiedziami ministra energii dotyczącymi planów rządowych rozwoju energetyki jądrowej w Polsce, w kontekście wyników kontroli Najwyższej Izby Kontroli stopnia i sposobu realizacji programu rozwoju energetyki jądrowej w Polsce z marca tego roku, proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jak duże są opóźnienia w realizacji projektu pierwszej polskiej elektrowni jądrowej względem planów przyjętych przez rząd Donalda Tuska w roku 2011 i jakie działania podjęło Ministerstwo Energii w ostatnich 3 latach w celu przyspieszenia prac nad projektem?

2. Jakie działania zostały przeprowadzone przez spółkę PGE EJ1 od roku 2015 w celu realizacji projektu pierwszej polskiej elektrowni jądrowej, w zakresie wyboru lokalizacji, technologii, ustalenia zasad finansowania?

3. Jak wygląda obecnie harmonogram realizacji pierwszej polskiej elektrowni jądrowej w odniesieniu do kluczowych kamieni milowych: uzyskania decyzji środowiskowej, uzyskania decyzji lokalizacyjnej, wyboru technologii, uzyskania pozwolenia na budowę, rozpoczęcia budowy i zakończenia budowy?

4. Jakie działania podjął rząd w celu przygotowania do realizacji drugiej i kolejnych elektrowni jądrowych w Polsce, które łącznie miałyby zapewnić moc na poziomie 6 GW, o czym docelowo mówi program rozwoju energetyki jądrowej w Polsce?

5. Dlaczego minister energii uzależnia rozwój w Polsce morskiej energetyki wiatrowej od rozwoju energetyki jądrowej? Czy w związku z brakiem realizacji projektu elektrowni jądrowej nie będzie to oznaczało w konsekwencji braku rozwoju zarówno energetyki jądrowej, jak i energetyki wiatrowej na morzu?

Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 13 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Kazimierza Kleiny z dnia 20 lipca 2018 r. nr BPS/043-63-1816/18.

1. Jak duże są opóźnienia w realizacji projektu pierwszej polskiej elektrowni jądrowej względem planów przyjętych przez rząd Donalda Tuska w roku 2011 i jakie działania podjęło Ministerstwo Energii w ostatnich 3 latach w celu przyspieszenia prac nad projektem?

„Program Polskiej Energetyki Jądrowej” (PPEJ) jest wieloletnim programem strategicznym planowanym do realizacji na lata 2014-2030. Został on przyjęty uchwałą Rady Ministrów w dniu 28 stycznia 2014 r. i stanowi podstawę do przygotowania inwestycji oraz budowy pierwszej polskiej elektrowni jądrowej. Harmonogram tam

zawarty przewiduje, że budowa pierwszego bloku pierwszej elektrowni jądrowej rozpocznie się w okresie obowiązywania Programu.

Harmonogram PPEJ obejmuje następujące etapy, których realizacja uległa opóźnieniu – m.in. w związku z rozwiązaniem przez PGE EJ1 pod koniec 2014 r. umowy z wykonawcą badań lokalizacyjnych i środowiskowych, tj. firmą WorleyParsons: Etap I (01.01.2014 – 31.12.2016): ustalenie lokalizacji i zawarcie kontraktu na dostarczenie wybranej technologii dla pierwszej EJ oraz Etap II (01.01.2017 – 31.12.2018): wykonanie projektu technicznego i uzyskanie wymaganych prawem decyzji i opinii.

Opóźniona będzie realizacja kolejnych etapów, w tym etap III (01.01.2019 – 31.12.2024) obejmujący pozwolenie na budowę i budowa pierwszego bloku pierwszej elektrowni jądrowej, rozpoczęcie budowy kolejnych bloków/elektrowni jądrowych, rozruch pierwszego bloku. Obecnie przygotowwany jest nowy harmonogram, który zaktualizuje terminy działań inwestora, gdyż uruchomienie pierwszego bloku elektrowni planowane jest na 2029 r. Jednocześnie informujemy, że PPEJ, zgodnie z ustawą Prawo atomowe, podlega okresowym aktualizacjom (co 4 lata).

W celu przyspieszenia prac nad projektem administracja rządowa realizuje nałożone na nią w ramach PPEJ zadania, w tym:

- stworzono pełne ramy prawne dla energetyki jądrowej, obejmujące dwie ustawy oraz 52 rozporządzenia Rady Ministrów (m.in. nowelizacja ustawy Prawo atomowe, nowa ustawa o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej i inwestycji towarzyszących);
- dokonano kompleksowych zmian instytucjonalnych, poprzez: utworzenie Departamentu Energii Jądrowej w Ministerstwie Gospodarki (dziś w Ministerstwie Energii), przejęcia nadzoru MG (dziś ME), nad Zakładem Unieszkodliwiania Odpadów Promieniotwórczych, istotnie wzmocniono dozór jądrowy – Państwową Agencję Atomistyki – oraz utworzono Narodowe Centrum Badań Jądrowych;
- przeprowadzono szerokie działania informacyjno-edukacyjne na szczeblu krajowym, które są na bieżąco kontynuowane (zgodnie z badaniem opinii społecznej przeprowadzonym w listopadzie 2017 r. 59% Polaków popiera budowę elektrowni jądrowej w Polsce);
- opracowano Krajowy plan postępowania z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym – przyjęty przez RM w listopadzie 2015 r.;
- prowadzone były i są działania na rzecz znalezienia lokalizacji dla budowy nowego składowiska odpadów promieniotwórczych nisko- i średnioaktywnych oraz rozpoczęto prace dotyczące zamknięcia obecnego składowiska w Różanie;
- trwają działania wspierające udział polskiego przemysłu w budowie, eksploatacji i serwisowaniu elektrowni jądrowych oraz ich szkolenia dotyczące norm i standardów obowiązujących w tym sektorze;
- nawiązano współpracę międzynarodową oraz dwustronną w zakresie energetyki jądrowej, w tym: z Międzynarodową Agencją Energii Jądrowej w Wiedniu, z którą realizowany jest program współpracy technicznej, Agencją Energii Jądrowej OECD, DATA Bankiem NEA, Międzynarodowymi Ramami Współpracy dla Energetyki Jądrowej – IFNEC. Ponadto podpisano porozumienia bilateralne z USA, Koreą Południową, Japonią oraz Chinami.

Ministerstwo Energii w celu przyspieszenia realizacji projektu prowadzi prace nad nowym modelem biznesowym uwzględniającym aktualne uwarunkowania ekonomiczno-finansowe.

Na ukończeniu są przygotowania projektu „Ustawy o Narodowym Laboratorium Energii Jądrowej”. W tym roku na Radę Ministrów powinna trafić również aktualizacja „Programu Polskiej Energetyki Jądrowej”.

Ministerstwo Energii wspiera udział polskiego przemysłu w realizacji projektów z obszaru energetyki jądrowej (m.in. jako patron polskiego pawilonu podczas World Nuclear Exhibition w Paryżu) związanych z promocją polskiego przemysłu na rynkach światowych (branża jądrowa) oraz promocją polskiej gospodarki w kontekście ewentualnego pozyskania inwestorów produkcyjnych branży jądrowej typu *greenfield* do Polski. W 2016 roku Ministerstwo Energii opublikowało katalog „Polish Industry

for Nuclear Energy” prezentujący wizytówki ponad 330 polskich firm działających w obszarze energetyki jądrowej (rynk europejskie i pozaeuropejskie). Oznacza to, że polskie firmy już obecnie dysponują potencjałem, który może być zaadaptowany do kooperacji ze światowym przemysłem jądrowym. W ostatnich latach polskie przedsiębiorstwa zrealizowały kilkadziesiąt projektów dla światowej energetyki jądrowej. W Finlandii na budowie bloku nr 3 w Elektrowni Jądrowej Olkiluoto obecnych było 25 polskich firm.

2. Jakie działania zostały przeprowadzone przez spółkę PGE EJ1 od roku 2015 w celu realizacji projektu pierwszej polskiej elektrowni jądrowej, w zakresie wyboru lokalizacji, technologii, ustalenia zasad finansowania?

W kwestii wyboru lokalizacji od 2015 r. PGE EJ 1 przeprowadziła prace przygotowawcze i rozpoczęła badania lokalizacyjne i środowiskowe dla dwóch lokalizacji „Żarnowiec” i „Lubiatowo-Kopalino”.

- W tym zakresie w 2015 r. m.in.:
 - o Po rozwiązaniu umowy w dniu 23 grudnia 2014 r. z WorleyParsons, rozpoczęto wdrażanie nowych założeń projektowych i organizacyjnych projektu badań lokalizacyjnych i środowiskowych oraz uzyskania pozwoleń i uprawnień niezbędnych w procesie inwestycyjnym, związanych z budową przez PGE EJ1 pierwszej polskiej elektrowni jądrowej o mocy ok. 3000 MW;
 - o Opracowano Kartę Informacyjną Przedsięwzięcia stanowiącą załącznik do Wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i wniosku o ustalenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w procedurze scopingu – wniosek został złożony do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w sierpniu 2015 r.;
 - o Opracowano raport opisujący wyniki przeprowadzonej wielokryterialnej analizy lokalizacji Lubiatowo-Kopalino, jak również wykonano analizę oddziaływania lokalizacji elektrowni jądrowej na sąsiadujące obszary Natura 2000 dla lokalizacji Choczewo i Lubiatowo-Kopalino;
 - o Uzyskano ostateczne decyzje administracyjne zatwierdzające Projekty Robót Geologicznych na potrzeby przeprowadzenia badań związanych z weryfikacją lokalizacji i na tej podstawie przeprowadzono prace w obszarze badań hydrogeologicznych w lokalizacjach Choczewo i Lubiatowo-Kopalino;
 - o Uruchomiono postępowania zakupowe dla zdefiniowanych ścieżek badawczych oraz uruchomiono monitoring ptaków migrujących – we współpracy z ELBIS sp. z o.o. (firma z Grupy Kapitałowej PGE Polska Grupa Energetyczna SA realizująca badania lokalizacyjne i środowiskowe), wszczęto 13 postępowań zakupowych, które docelowo wyłoniły podwykonawców kompletnego programu badań;
 - o Podpisano porozumienie w sprawie współpracy z Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej w ramach budowy kompleksowego systemu monitoringu dla pierwszej polskiej elektrowni jądrowej;
- W ramach kontynuacji programu badań w 2016 r. m.in.:
 - o Na podstawie wstępnych badań i analiz z trzech potencjalnych lokalizacji „Choczewo” i „Lubiatowo-Kopalino” (gmina Choczewo) oraz „Żarnowiec” (gminy Gniewino i Krokowa), w styczniu 2016 r. wybrano dwie lokalizacje do pełnego programu badań środowiskowych i lokalizacyjnych oraz oceny oddziaływania na środowisko „Lubiatowo-Kopalino” oraz „Żarnowiec”;
 - o W maju 2016 r. uzyskano postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o ustaleniu zakresu Raportu Oceny Oddziaływania na Środowisko z uwzględnieniem dwóch wariantów lokalizacyjnych: „Lubiatowo-Kopalino” i „Żarnowiec”;
 - o Uruchomiono badania w zakresie monitoringu sejsmicznego w lokalizacjach „Lubiatowo-Kopalino” i „Żarnowiec” oraz kontynuowano inwentaryzację awifauny migrującej. Na potrzeby przeprowadzenia monitoringu

- meteorologicznego w lokalizacji „Lubiatowo-Kopalino” wykonano projekt budowlany masztu meteorologicznego i uzyskano pozwolenie na budowę;
- o Złożono wnioski do projektu Planu Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich, w celu ujęcia w ww. planie infrastruktury towarzyszącej oraz elementów elektrowni jądrowej zlokalizowanych na obszarach Morza Bałtyckiego i w pasie nadbrzeżnym;
 - o W grudniu 2016 r. uzyskano wymagane zgody korporacyjne i zawarto z ELBIS sp. z o.o. (ELBIS) umowę na realizację terenowych badań lokalizacyjnych i środowiskowych niezbędnych do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i decyzji o ustaleniu lokalizacji z wyjątkiem monitoringu meteorologicznego i badań głębokiego podłoża.
 - W ramach kontynuacji programu badań w 2017 r. m.in.:
 - o W marcu 2017 r. podpisano dwie kolejne umowy realizacyjne z ELBIS, tj. umowę na badania głębokiego podłoża oraz umowę na prowadzenie monitoringu meteorologicznego, w tym na budowę masztu meteorologicznego w lokalizacji „Lubiatowo-Kopalino” oraz modernizację masztu meteorologicznego w lokalizacji „Żarnowiec”;
 - o Uruchomiono terenowe badania lokalizacyjne i środowiskowe w dwóch lokalizacjach „Lubiatowo-Kopalino” i „Żarnowiec” na terenach gmin Choczewo, Gniewino i Krokowa w województwie pomorskim. Na program tych badań składają się następujące obszary:
 - Badania hydrogeologiczne,
 - Kartowanie geologiczne i geomorfologiczne,
 - Badania geologiczne,
 - Nadzór podczas prowadzenia badań geologicznych,
 - Monitoring hydrologiczny wód śródlądowych,
 - Monitoring hydrologiczny wód morskich,
 - Kartowanie hydrologiczne i badania tachymetryczne,
 - Badania dna morskiego,
 - Chemizm środowiska lądowego,
 - Jakość środowiska morskiego,
 - Inwentaryzacja przyrodnicza na lądzie,
 - Inwentaryzacja archeologiczna,
 - Monitoring radiacyjny,
 - Zanieczyszczenie powietrza;
 - o Niezależnie od opisanego powyżej programu badań kontynuowano monitoring sejsmiczny, który został uruchomiony w marcu 2016 r.;
 - o Kontynuowano podjęte w 2016 r. działania w celu uzyskania prawa do korzystania z informacji geologicznej w postaci archiwalnych danych sejsmicznych oraz otworowych głębokiego podłoża (będących w dyspozycji Skarbu Państwa oraz podmiotów komercyjnych, m.in. PGNiG SA) dla zapewnienia zgodnego z prawem przeprowadzania oceny terenu przeznaczonego pod lokalizację obiektu jądrowego, a tym samym wypełnienia wymogów tzw. rozporządzenia lokalizacyjnego;
 - o Uzyskano niezbędne decyzje administracyjne dla realizowanych badań, w tym decyzje administracyjne zatwierdzające Projekty Prac Geologicznych i Plany Ruchu Zakładów, pozwolenie na użytkowanie dla masztu meteorologicznego w lokalizacji „Lubiatowo-Kopalino” oraz odbiór prac w zakresie modernizacji masztu meteorologicznego w lokalizacji „Żarnowiec”;
 - o Uzgodniono projekt umowy ze Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Środowiska na zakup pierwszego pakietu geologicznych danych archiwalnych, potrzebnych do realizacji badań głębokiego podłoża;
 - o Wszczęto postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego w oparciu o przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych na zakup prawa do korzystania z informacji geologicznej od PGNiG SA;
 - o Zawarto także z Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej umowę na pozyskanie danych meteorologicznych i hydrologicznych, niezbędnych do

- przeprowadzenia analiz na potrzeby określenia stanu środowiska i terenu potencjalnych lokalizacji posadowienia obiektu jądrowego;
- o W ramach prac służących przygotowaniu infrastruktury towarzyszącej, realizowano działania mające na celu pozyskanie danych wejściowych niezbędnych do opracowania studium transportowego, analizy punktu przyłączenia elektrowni jądrowej do krajowej sieci przesyłowej, studium korytarza wysokich napięć oraz studium zaopatrzenia w wodę i odprowadzenia ścieków;
 - W ramach realizacji programu badań do lipca 2018 r. m.in.:
 - o Kontynuowano prace terenowe odbierając opracowywane przez spółkę ELBIS na bieżąco wyniki w formie raportów kwartalnych;
 - o W ramach badań głębokiego podłoża (weryfikacji istnienia wady zasadniczej) w rozpatrywanych lokalizacjach elektrowni jądrowej:
 - Opracowano Katalog trzęsień ziemi dla makroregionu, regionu i obszaru;
 - Zakończono prace związane z opracowaniem charakterystyki geologiczno-morfologicznej rejonu lokalizacji „Żarnowiec” i „Lubiatowo-Kopalino”;
 - Pozyskano z Ministerstwa Środowiska pierwszy pakiet archiwalnych danych sejsmicznych i otworowych, wynikający z podpisanej umowy;
 - Pozyskano archiwalne dane sejsmiczne i otworowe od PGNiG SA;
 - Uruchomiono postępowanie zakupowe na zakup od GX Technology Corporation (ION Geophysical) praw do korzystania z informacji geologicznej;
 - o W zakresie badań meteorologicznych uruchomiono dwudziestoczwemiesięczny monitoring oparty na pomiarach za pomocą aparatury zainstalowanej na masztach i w ogródkach meteorologicznych oraz za pomocą sondaży w lokalizacjach „Żarnowiec” i „Lubiatowo-Kopalino”;
 - o Odebrano od Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej trzy z pięciu części zakresu niezbędnych danych hydrologicznych i meteorologicznych;
 - o Złożono uwagi do Projektu Planu Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich z propozycją rozszerzenia korytarza dla przyłącza elektroenergetycznego morskich farm wiatrowych będących w kolizji z infrastrukturą elektrowni jądrowej w części morskiej oraz kontynuowano uzgodnienia z Urzędem Morskim w Gdyni w powyższym zakresie;
 - o Otrzymano z PGE Energia Odnawialna SA (PGE EO) protokół odbioru „Koncepcji trasy przyłącza elektroenergetycznego dla MFW”, co stanowi potwierdzenie, iż nie występuje kolizja w części morskiej, pomiędzy infrastrukturą PGE EO a PGE EJ 1;
 - o Podpisano umowy o zachowaniu poufności ze wszystkimi pięcioma dostawcami rozważanych technologii jądrowych, dotyczące wymiany danych technicznych i komercyjnych;
 - o Złożono w Urzędzie Morskim w Gdyni wniosek o pozwolenie na układanie i utrzymywanie rurociągów na potrzeby systemu chłodzenia elektrowni jądrowej w obszarze morskim dla lokalizacji „Lubiatowo-Kopalino”.

W kwestii wyboru technologii jądrowej w latach 2015-2016 PGE EJ 1 prowadziła działania (zainicjowane w 2012 r.) związane z przygotowaniem i rozpoczęciem tzw. postępowania zintegrowanego (PZ), obejmującego swoim zakresem następujące elementy:

- Dostawę technologii dla elektrowni jądrowej wraz z generalnym wykonawstwem (ang. EPC);
- Dostawę usług w zakresie prowadzenia i utrzymania ruchu elektrowni jądrowej wraz z programem budowy kompetencji w PGE EJ 1 (ang. Operations & Maintenance);
- Proponowane zasady i warunki zaangażowania kapitałowego inwestora strategicznego / partnera biznesowego;
- Koncepcję finansowania i inwestycji wraz z pisemnym potwierdzeniem zainteresowania wsparciem przez właściwe Agencje Kredytów Eksportowych, instytucje finansowe lub banki komercyjne (na etapie wyboru najkorzystniejszej

oferty (najkorzystniejszych ofert) będą to listy intencyjne i ewentualnie wstępnie proponowane warunki finansowania);

- Dostawę paliwa jądrowego i powiązanych usług.

Działania w zakresie przygotowania i rozpoczęcia PZ były prowadzone w trzech głównych obszarach:

- Zakończenie tzw. dialogu z wykonawcami planującymi wziąć udział w postępowaniu – dialog dotyczył zarówno spraw technicznych, jak i finansowych – formalnie dialog został zakończony w trzecim kwartale 2015 r.;
- Podpisanie deklaracji udziału w PZ przez przedstawicieli wykonawców, planujących uczestnictwo w tym postępowaniu – deklaracje zostały podpisane w IV kwartale 2015 r. z następującymi firmami: (1) Electricite de France (2) Westinghouse Electric Company LI-C, (3) SNC-Lavalin Nuclear Inc., (4) GE-Hitachi Nuclear Energy Americas LI-C, (5) Korea Electric Power Corporation;
- Przygotowanie zaproszenia do udziału w PZ wraz z prekwifikacją wykonawców – zaproszenie zostało przygotowane w pierwszym kwartale 2016 r. przez powołaną w tym celu Komisję Przetargową (przedmiotowe zaproszenie do udziału w PZ nie jest tożsame z zapytaniem ofertowym na wybór technologii – zapytanie ofertowe miało być przygotowane po rocznym dialogu z zakwalifikowanymi wykonawcami).

Prowadzenie projektu jądrowego, jako przedsięwzięcia komercyjnego, zgodnie z pierwotną koncepcją PZ i przy wykorzystaniu mechanizmu wsparcia w postaci kontraktu różnicowego, nie zyskało akceptacji Ministerstwa Energii. Zdaniem Ministerstwa proponowany model kontraktu różnicowego był zbyt kosztowny, dlatego kierując się zasadą minimalizacji kosztów energii dla gospodarki i społeczeństwa oraz bezpieczeństwem energetycznym kraju, przedmiotem analiz stały się alternatywne modele finansowania elektrowni jądrowej. Prace te nadal trwają. Zakres prac na rzecz rozwoju projektu jądrowego w lokalizacjach „Żarnowiec” i „Lubiatowo-Kopalino” jest kontynuowany i zostanie dostosowany do kształtu zaktualizowanego „Programu Polskiej Energetyki Jądrowej”.

3. Jak wygląda obecnie harmonogram realizacji pierwszej polskiej elektrowni jądrowej w odniesieniu do kluczowych kamieni milowych: uzyskania decyzji środowiskowej, uzyskania decyzji lokalizacyjnej, wyboru technologii, uzyskania pozwolenia na budowę, rozpoczęcia budowy i zakończenia budowy?

Jak już wyżej wspomniano trwają obecnie ostateczne uzgodnienia dotyczące nowego modelu biznesowo-finansowego budowy pierwszej elektrowni jądrowej w Polsce, które ujęte zostaną w zaktualizowanym „Programie Polskiej Energetyki Jądrowej”. Przyjęcie tego Programu planowane jest do końca bieżącego roku. Dokument ten zawierać będzie nowe kamienie milowe realizacji tej strategicznej inwestycji.

4. Jakie działania podjął rząd w celu przygotowania do realizacji drugiej i kolejnych elektrowni jądrowych w Polsce, które łącznie miałyby zapewnić moc na poziomie 6 GW, o czym docelowo mówi program rozwoju energetyki jądrowej w Polsce?

Rząd przygotował ramy prawne umożliwiające realizację drugiej i kolejnych elektrowni jądrowych w Polsce, tj. nowelizację Prawa atomowego oraz tzw. ustawę inwestycyjną. Obecnie przygotowywana jest nowelizacja ustawy „inwestycyjnej”, która ma usprawnić i przyspieszyć proces przygotowania do budowy.

5. Dlaczego minister energii uzależnia rozwój w Polsce morskiej energetyki wiatrowej od rozwoju energetyki jądrowej? Czy w związku z brakiem realizacji projektu elektrowni jądrowej nie będzie to oznaczało w konsekwencji braku rozwoju zarówno energetyki jądrowej, jak i energetyki wiatrowej na morzu?

Ministerstwo Energii widzi potrzebę rozwoju zarówno morskiej energetyki wiatrowej, jak i energetyki jądrowej. Obecnie trwają intensywne prace nad nową polityką

energetyczną Polski do roku 2050, w której określony zostanie docelowy miks energetyczny, w tym udział energetyki jądrowej i farm morskich.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z rozpoczęciem konsultacji społecznych w sprawie projektu rozporządzenia ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej oraz ministra inwestycji i rozwoju w sprawie ustanowienia planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 proszę o wyjaśnienia w następujących kwestiach:

1. Dlaczego obszary przeznaczone pod rozwój morskiej energetyki wiatrowej zostały w aktualnej wersji projektu planu zmniejszone względem obszarów z wersji poprzednich?

2. Jak zmniejszenie powierzchni dostępnej dla rozwoju morskiej energetyki wiatrowej wpływa na krajowy potencjał w zakresie tego odnawialnego źródła energii, zwłaszcza na możliwość realizacji planów inwestycyjnych krajowych spółek energetycznych, takich jak PGE, Orlen, Enea i Tauron, które w ostatnich miesiącach zapowiedziały realizację projektów morskich farm wiatrowych na dużą skalę?

3. W jaki sposób zalecenia zaproponowane w opisie ogólnym obszarów przeznaczonych na rozwój morskiej energetyki wiatrowej i infrastruktury przyłączeniowej mogą wpłynąć na realizację projektów morskich farm wiatrowych, na ich ostateczną moc oraz terminy realizacji?

4. Kiedy planowane jest zakończenie prac nad planem i jego wejście w życie?

Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 9 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Kleinę podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r., w sprawie sporządzanego przez dyrektorów urzędów morskich projektu planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000, zwanego dalej „projektem planu”, udzielam następujących wyjaśnień.

1. Dlaczego obszary przeznaczone pod rozwój morskiej energetyki wiatrowej zostały w aktualnej wersji projektu planu zmniejszone względem obszaru z wersji poprzednich?

Na wstępie należy zaznaczyć, że projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, wyłożony przez dyrektorów urzędów morskich do publicznego wglądu w terminie od 19 czerwca do 1 sierpnia br., jest pierwszą wersją projektu planu (tzw. „v.1”) poddaną uzgodnieniom, zgodnie z procedurą planistyczną wskazaną w rozdziale 9 – *Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne obszarów morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej* ustawy z dnia

21 marca 1991 r. o *obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205, ze zm.). Wcześniejsze opracowanie (tzw. „v.0”) stanowiło wstępną propozycję wydzielenia przestrzennych i posłużyło konsultacjom z udziałem przedstawicieli poszczególnych sektorów.

Efektom wspomnianych konsultacji, które odbyły się w listopadzie i grudniu 2017 roku, było uwzględnienie w dalszych pracach nad projektem planu interesów i potrzeb różnych sektorów, w tym sektora związanego z bezpieczeństwem żeglugi (zapewnienie bezpiecznego dostępu do rozwijających się portów morskich, które w przyszłości będą zapleczem m.in. serwisowym dla morskich farm wiatrowych), bezpieczeństwem energetycznym kraju, obronnością i bezpieczeństwem państwa, rybołówstwem oraz ochroną środowiska. Mając na względzie potrzeby społeczno-gospodarcze oraz aspekty środowiskowe, granice akwenów wydzielonych w v.1 projektu planu na potrzeby pozyskiwania energii odnawialnej, odsunięte zostały od akwenów zarezerwowanych dla transportu oraz obszarów NATURA 2000. Pierwsza wersja projektu planu uwzględniła również rozwiązania służące rezerwacji przestrzeni dla bezpiecznego przejścia między obszarami morskich farm wiatrowych lub w ich pobliżu, statków z/do portów środkowego i zachodniego wybrzeża, w tym statków rybackich na łowiska znajdujące się w północnej części polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej (obszar tzw. Rynny Słupskiej oraz obszar na południe od wyspy Bornholm).

Zgodnie z art. 37b ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o *obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej*, projekty planów muszą zarezerwować przestrzeń na działania związane z obronnością i bezpieczeństwem państwa. Przestrzeń ta ogranicza inne sposoby użytkowania obszarów morskich m.in. rybołówstwo, eksploatację złóż kopalin, budowę trwałej infrastruktury, w tym infrastruktury związanej z morską energetyką wiatrową. W szczególności dotyczy to akwenów znajdujących się na morzu terytorialnym i wyłącznej strefie ekonomicznej, między portami w Kołobrzegu i Ustce.

2. Jak zmniejszenie powierzchni dostępnej dla rozwoju morskiej energetyki wiatrowej wpływa na krajowy potencjał w zakresie tego odnawialnego źródła energii, zwłaszcza na możliwość realizacji planów inwestycyjnych krajowych spółek energetycznych, takich jak PGE, Orlen, Enea i Tauron, które w ostatnich miesiącach zapowiedziały realizację projektów morskich farm wiatrowych na dużą skalę?

Należy podkreślić, że opracowywany obecnie przez dyrektorów urzędów morskich projekt planu uwzględnia większy obszar, służący rozwojowi morskiej energetyki wiatrowej, niż to wynika z obowiązujących decyzji lokalizacyjnych w tym zakresie.

Obszary wyznaczone pod rozwój morskiej energetyki wiatrowej w v.1 projektu planu mają łączną powierzchnię ok. 2 tys. km². Biorąc pod uwagę założenia wskazane w opracowaniu przygotowanym przez przedstawicieli sektora morskiej energetyki wiatrowej pn. *Program rozwoju morskiej energetyki i przemysłu morskiego w Polsce — aktualizacja 2018*, powierzchnia ta umożliwia przy scenariuszu maksymalnej mocy zainstalowanej (zaęszczenie 8 MW/km²) na ok. 16 GW. Obecnie inwestorzy morskich farm wiatrowych mają podpisane umowy przyłączeniowe z operatorem elektroenergetycznego systemu przesyłowego w Polsce na łączną moc 2,25 GW, natomiast max. moc morskich elektrowni wiatrowych z wydanymi pozwoleniami lokalizacyjnymi wynosi 11,75 GW.

Wyznaczony w v.1 projektu planu akwen 14E w rejonie Zatoki Pomorskiej uwzględnia obszar, na którym nie obowiązują decyzje lokalizacyjne dla morskich farm wiatrowych, zatem obszar ten należy traktować jako przeznaczony pod rozwój morskiej energetyki wiatrowej i potencjalny obszar realizacji planów inwestycyjnych krajowych spółek energetycznych.

Niemniej jednak należy pamiętać, że ograniczenia dotyczące rezerwacji przestrzeni w polskich obszarach morskich na potrzeby pozyskiwania energii odnawialnej to w szczególności:

- ograniczenia społeczno-gospodarcze wynikające z różnych sposobów użytkowania morza, tj.: istnienie łowisk oraz tras na nie prowadzących, szlaków

żeglugowych, obszarów przeznaczonych na cele związane z obronnością i bezpieczeństwem państwa, bezpieczeństwem energetycznym (gazociągi, wydobywanie kopalin, w tym węglowodorów ze złóż);

- ograniczenia środowiskowe, tj.: obecność obszarów NATURA 2000 lub akwenułów o unikalnych walorach przyrodniczych, istnienie korytarzy ekologicznych i tras przelotowych ptaków lub nietoperzy oraz tarlisk;
- ograniczenia ekonomiczne, tj.: głębokość morza i geologia dna, odległość od zaplecza logistycznego i możliwość przyłączenia do krajowego systemu energetycznego.

Podczas posiedzenia Parlamentarnego Zespołu ds. Morskiej Energetyki Wiatrowej w dniu 10 stycznia 2018 r., przedstawiono ewentualne możliwości rozbudowy sieci przesyłowej związanej z planowanym rozwojem morskiej energetyki wiatrowej. Wskazano, że w perspektywie czasowej istnieje przestrzeń dla rozwoju morskiej energetyki wiatrowej, ale wymaga to czasochłonnej i kosztownej modernizacji oraz rozbudowy systemu przesyłowego m.in. w północnej Polsce.

Potencjał dalszego rozwoju morskiej energetyki wiatrowej należy rozpatrywać przez pryzmat faktycznego zapotrzebowania na energię ze źródeł odnawialnych oraz faktycznej możliwości budowy morskich farm wiatrowych. O ile okaże się, że istnieje realna szansa i przede wszystkim potrzeba powstania większej liczby morskich elektrowni wiatrowych, zarówno v.1 projektu planu, jak i sam plan może podlegać rewizji. Morskie plany zagospodarowania przestrzennego nie mają na celu hamowania wzrostu jakiejkolwiek działalności przynoszącej korzyści społeczeństwu, przeciwnie, dbając o zrównoważony rozwój, starają się maksymalnie wyjść naprzeciw realnym potrzebom społeczno-gospodarczym naszego Państwa.

Kluczowe dla rozwoju morskich elektrowni wiatrowych wydaje się wskazanie przez właściwy organ strategicznego podejścia do rozwoju odnawialnych źródeł energii, w tym morskiej energetyki wiatrowej, w kontekście założeń wynikających z takich dokumentów jak: *Polityka energetyczna Polski do 2030 roku lub Krajowy plan działania, w zakresie energii ze źródeł odnawialnych*, jak również planów ewentualnej modernizacji pod tym względem krajowej sieci energetycznej (warunków do zagwarantowania odbioru, w określonym horyzoncie czasowym, generowanej przez morskie farmy wiatrowe energii elektrycznej) i priorytetów krajowego miksu energetycznego, jako wkładu stanowiącego materiał planistyczny dla dyrektorów urzędów morskich, sporządzających projekt planu.

Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej postrzega rozwój sektora morskiej energetyki wiatrowej w kontekście rozwoju przemysłu służącego temu sektorowi, jako komplementarnego z rewitalizacją przemysłu stoczniewego.

3. W jaki sposób zalecenia zaproponowane w opisie ogólnym obszarów przeznaczonych na rozwój morskiej energetyki wiatrowej i infrastruktury przyłączeniowej mogą wpłynąć na realizację projektów morskich farm wiatrowych, na ich ostateczną moc oraz terminy realizacji?

Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej postrzega zaproponowane przez dyrektorów urzędów morskich rozstrzygnięcia, wskazane w ustaleniach ogólnych v.1 projektu planu, jako rozwiązania umożliwiające realizację projektów morskich farm wiatrowych w sposób zrównoważony, tj. zapewniający efektywne i bezpieczne wykorzystanie cech, zasobów i właściwości polskich obszarów morskich dla celów społecznych i gospodarczych, godzący konkurencyjne potrzeby różnych interesariuszy w zakresie wykorzystania przestrzeni morskiej (powierzchni morza, toni wodnej oraz dna), jak również zapewniający trwałość nieodnawialnych zasobów i procesów przyrodniczych w perspektywie obecnego i przyszłych pokoleń, uwzględniając podejście ekosystemowe.

Jedną z głównych wytycznych, którą kierują się dyrektorzy urzędów morskich przy sporządzaniu projektu planu jest przepis art. 37b ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej*, który stanowi, że właściwy terytorialnie dyrektor urzędu morskiego, przy sporządzaniu projektu planu stosuje podejście ekosystemowe oraz ma na względzie m.in. wsparcie

zrównoważonego rozwoju w sektorze morskim z uwzględnieniem aspektów gospodarczych, społecznych i środowiskowych, w tym poprawy stanu środowiska i odporności na zmiany klimatu, jak również obronność i bezpieczeństwo państwa. Podejście ekosystemowe oznacza, że w zarządzaniu działalnością człowieka spełnione zostaną łącznie następujące warunki:

- wpływ na ekosystem planowanej działalności człowieka będzie utrzymywany na poziomie umożliwiającym osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu ekologicznego środowiska;
- zostanie zachowana zarówno zdolność do prawidłowego funkcjonowania ekosystemu, jak i odporność na zmiany środowiskowe, powstałe w wyniku działalności człowieka;
- zostanie umożliwione jednoczesne, trwałe i zrównoważone użytkowanie zasobów i usług ekosystemowych przez obecne i przyszłe pokolenia.

Niezależnie od powyższego, prowadzona przez dyrektorów urzędów morskich procedura planistyczna służąca sporządzeniu projektu planu, umożliwia przedstawicielom różnych sektorów składanie wniosków i uwag do projektu planu, zapewniając możliwość wpływu na ostateczną treść rozstrzygnięć.

Na ostateczną moc i terminy realizacji morskich elektrowni wiatrowych, wpływ ma szereg czynników takich jak np. warunki określone w stosownych decyzjach administracyjnych, warunki podłączenia do krajowej sieci przesyłowej, a także postęp technologiczny i możliwości finansowe inwestora. Celem morskiego planowania przestrzennego nie jest wpływanie na realizację poszczególnych przedsięwzięć, ale rezerwacja przestrzeni umożliwiającej współistnienie i rozwój licznych sposobów użytkowania morza w sposób zrównoważony, dzięki udziałowi w procesie planistycznym przedstawicieli różnych środowisk oraz interesów, co skłania do współpracy oraz przyczynia się do zintegrowania planowania społecznego i gospodarczego.

4. Kiedy planowane jest zakończenie prac nad planem i jego wejście w życie?

Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. *ustanawiającą ramy planowania przestrzennego obszarów morskich* (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014 r., str. 135), państwa członkowskie opracują plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich najpóźniej do dnia 31 marca 2021 r. Jednocześnie zgodnie z ww. dyrektywą oraz krajowymi przepisami ją implementującymi, plany podlegać będą przeglądom co najmniej raz na dziesięć lat.

Z poważaniem

w zastępstwie
Grzegorz Witkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Z rosnącym zaniepokojeniem obserwuję działania dotyczące przygotowań do rewitalizacji linii kolejowej nr 229 na odcinku Łębork – Łeba. Mija kolejny rok, kiedy mieszkańcy tej nadmorskiej miejscowości i mieszkańcy wszystkich miejscowości leżących wzdłuż linii mimo wielu obietnic i zapewnień o tym, że inwestycja jest priorytetowa, w dalszym ciągu pozbawieni są transportu publicznego. Problem pogłębia się w okresie wakacyjnym. Kilka udostępnionych w tym okresie połączeń kolejowych na dobę nie jest w stanie obsłużyć wszystkich pragnących odwiedzić kurort turystów, a w związku z nieregularnością połączeń zniechęceni są też inni potencjalni użytkownicy kolei.

Rewitalizacja linii byłaby znacznym impulsem rozwojowym dla Łeby, ale również dla miejscowości położonych na trasie tej linii. Dotychczasowe odpowiedzi (DTK.III.054.57.2016.GK2; NK:95176/16; DTK.4.054.72.2017; NK:88164/17) na składane przeze mnie oświadczenia w tej sprawie były wymijające, dlatego ponawiam pytania i proszę o szczegółowe przedstawienie interesujących mnie kwestii.

W jakim zakresie planowana jest rewitalizacja – czy jako priorytet w dalszym ciągu traktowana jest kwestia elektryfikacji linii? Jeżeli tak, to jaki wariant elektryfikacji linii i dlaczego jest bardziej rekomendowany?

Na jakim etapie obecnie znajdują się prace dotyczące przygotowania dokumentacji dla rewitalizacji linii kolejowej nr 229 na odcinku Łębork – Łeba?

Jakie ustalenia poczyniono dotychczas w zakresie planowanych prac rewitalizacyjnych? Czy brana jest pod uwagę także przebudowa stacji pośrednich między Łęborkiem i Łebą?

Proszę także o najważniejszą z punktu widzenia mieszkańców oraz turystów informację – kiedy zostaną zakończone prace budowlane i kiedy linia zostanie oddana do użytku?

Mieszkańcom regionu bardzo zależy na przyspieszeniu przedmiotowej inwestycji, która może wpłynąć na zmianę sposobu podróżowania, zamianę podróżowania samochodowego na transport kolejowy. Z uwagi na ogromne zainteresowanie społeczne proszę o szczegółowe informacje dotyczące postępu, trybu, procedur oraz terminów, według których prowadzone są prace.

*Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina*

Odpowiedź

Warszawa, 21 sierpnia 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane pismem z 19 lipca br. (sygn.: BPS/043-63-1818/18) oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Kleinę w sprawie stanu realizacji projektu rewitalizacji linii kolejowej nr 229 na odcinku Łębork – Łeba przedstawiam poniższe informacje.

Projekt „Rewitalizacja linii kolejowej 229 odcinek Łębork – Łeba” został ujęty w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku na liście projektów podstawowych

przewidzianych do realizacji ze środków Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Pomorskiego na lata 2014-2020 (RPO WP). Po dokonaniu przez Samorząd Województwa Pomorskiego przeglądu projektów dotyczących inwestycji kolejowych planowanych na lata 2014-2020 zostały podpisane umowy na dofinansowanie dla linii kolejowych nr 207 oraz nr 405. Środki finansowe przeznaczone na ww. linie kolejowe absorbują znaczną część alokacji dostępnej w działaniu 9.2 RPO WP i brak jest możliwości dofinansowania kolejnego projektu rewitalizacji linii kolejowej. W związku z powyższym przedmiotowy projekt nie będzie realizowany w bieżącej perspektywie finansowej.

Odnosząc się do zakresu projektu informuję, że w ramach umowy na sporządzenie Studium Wykonalności, które miało określić m.in. rekomendowany zakres robót do realizacji na odcinku Lębork – Łeba, przewidywane były warianty w ramach analiz studialnych uwzględniające m.in. kwestie elektryfikacji linii kolejowej nr 229:

- na całym odcinku Lębork – Łeba,
- na odcinku Lębork – Nowa Wieś Lęborska.

Wybór wariantu do realizacji miał być uzależniony od wyników przeprowadzonych analiz oraz od dostępności środków finansowych na realizację przedsięwzięcia. Przygotowanie studium wykonalności nie zostało jeszcze zakończone, wobec czego wskazanie optymalnego zakresu projektu nie jest obecnie możliwe.

Informuję ponadto, że 14 maja 2018 r. zostały złożone przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA (PKP PLK SA) wnioski o dofinansowanie projektów w ramach konkursu ogłoszonego przez Zarząd Województwa Pomorskiego nr RPPM.09.02.02-IZ.00-22-005/18 dla Poddziałania 9.2.2. *Regionalna infrastruktura kolejowa w ramach Osi priorytetowej 9 Mobilność* RPO. Jeden z wniosków dotyczy zadania na opracowanie dokumentacji przygotowawczej dla projektu „Rewitalizacja i elektryfikacja linii kolejowej nr 229 na odcinku Lębork – Nowa Wieś Lęborska”. Opracowanie dokumentacji dla tego projektu zostało zarekomendowane przez Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego (UM WP). Planowany termin rozstrzygnięcia konkursu podany przez UM WP to wrzesień br.

Obecnie w PKP PLK SA prowadzone są prace planistyczne związane z nową perspektywą finansową 2021–2027. W ramach ww. prac zostanie również przeanalizowany projekt dotyczący linii kolejowej nr 229 na odcinku Lębork – Łeba. Zakładanym efektem będzie lista projektów inwestycyjnych planowanych do realizacji w kolejnych latach. Następnie wskazane zostaną te projekty, które na podstawie analiz najlepiej wpisują się w sieciowy charakter transportu kolejowego, a tym samym mogą istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby pasażerów oraz ładunków. Należy jednak mieć na uwadze, że ostateczna lista projektów, dla których zostaną podjęte prace przygotowawcze (studialne), będzie również uwarunkowana dostępnością środków finansowych.

Jednocześnie informuję, że UM WP nie ujął w propozycjach projektów do realizacji w perspektywie 2021-2027 projektu, który obejmowałby prace na linii kolejowej nr 229 na całym odcinku Lębork – Łeba. Wskazał jedynie prace (modernizacja i elektryfikacja) na linii kolejowej nr 229 na odcinku Lębork – Nowa Wieś Lęborska.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
Renaty Szczęch

Szanowna Pani Minister!

15 lutego 2018 r. na 56. posiedzeniu Senatu złożyłem oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów. Pani Minister odpowiedziała na nie pismem z 23 marca br., znak BMP-0724-2-1/2018/MJ, skierowanym do marszałka Senatu, informując, że odpowiedź na moje pytanie o liczbę uchodźców, zawarte we wspomnianym oświadczeniu, zostanie udzielona z opóźnieniem ze względu na konieczność zebrania dodatkowych informacji.

Pani Minister, kiedy mogę się spodziewać tej odpowiedzi?

Kazimierz Kleina

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 20.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny, złożonego podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 roku w sprawie *liczby uchodźców w Polsce*, przekazanego przy piśmie Sekretarza Stanu – Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Grzegorza Schreibera (sygn. DSP.INT.4813.11.2018), a także oświadczenia złożonego podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 roku w tożsamej sprawie, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, że zagadnienia dotyczące migracji, z uwagi na ich wielowątkowość, pozostają w zakresie właściwości różnych organów administracji publicznej. Z uwagi na horyzontalny i skomplikowany wymiar tego zjawiska Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji nie jest jedynym podmiotem kreującym politykę migracyjną we wszystkich obszarach związanych z przepływem cudzoziemców. Za realizację zadań dotyczących kształtowania polityki wizowej, procedur w tym zakresie oraz koordynacji działań placówek konsularnych odpowiada Minister Spraw Zagranicznych. Organami właściwymi w sprawach z zakresu legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są wojewoda (organ I instancji) oraz Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (organ II instancji) nadzorowany przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Natomiast zagadnienia dotyczące zatrudniania cudzoziemców (migracja zarobkowa), w tym kwestie wydawania oświadczeń o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi i zezwoleń na pracę cudzoziemców, pozostają w kompetencji Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

W związku z powyższym, przedstawiam informacje również w oparciu o dane przekazane przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, a także Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Zgodnie z polskim porządkiem prawnym, jak również porządkiem prawnym Unii Europejskiej (UE) oraz międzynarodowymi konwencjami, Rzeczpospolita Polska (RP) jest zobowiązana do udzielania cudzoziemcom ochrony międzynarodowej na swoim terytorium. Ochrona ta jest udzielana, gdy cudzoziemiec opuścił kraj pochodzenia na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej i nie może lub nie chce korzystać z ochrony tego kraju, bądź w przypadku, gdy powrót do kraju pochodzenia może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji, tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie, poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego – i ze względu na to ryzyko nie może lub nie chce korzystać z ochrony kraju pochodzenia.

W Polsce od wielu lat funkcjonuje system przyjęcia osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, przybywających różnymi szlakami i z różnych państw. Wobec wspomnianych migrantów są prowadzone postępowania administracyjne mające wykazać, czy kwalifikują się oni do przyznania im statusu uchodźcy bądź innego statusu w ramach ochrony międzynarodowej. Zasady udzielania cudzoziemcom ochrony międzynarodowej regulują przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz.U. z 2018 r. poz. 1109). Zgodnie z art. 3 ww. ustawy cudzoziemcowi udziela się ochrony przez: nadanie statusu uchodźcy, objęcie ochroną uzupełniającą, udzielenie azylu bądź objęcie ochroną czasową.

Rzeczpospolita Polska w pełni przestrzega również zasady non-refoulement, która m.in. znajduje wyraz w instytucji zgody na pobyt tolerowany przewidzianej w art. 351 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. *o cudzoziemcach* (Dz.U. z 2017 r. poz. 2206, z późn. zm.).

W 2016 roku status uchodźcy nadano 128 cudzoziemcom, jednocześnie ochrony uzupełniającej udzielono 196 osobom. Natomiast w 2017 roku status uchodźcy nadano 151 cudzoziemcom, a ochrony uzupełniającej udzielono 369 osobom. Łącznie status uchodźcy w latach 2016-2017 nadano 279 cudzoziemcom, a ochrony uzupełniającej udzielono 565 osobom.

Według stanu na dzień 1 stycznia 2018 roku ważne dokumenty, potwierdzające prawo pobytu na terytorium RP, wydane w związku z nadaniem statusu uchodźcy posiadało 1351 cudzoziemców, a w związku z udzieleniem ochrony uzupełniającej – 2042 osoby.

Najwięcej wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w latach 2016-2017 złożyli obywatele Federacji Rosyjskiej (w 2016 roku – 8994 wnioski, a w 2017 roku – 3550 wniosków, w tym odpowiednio 94% i 93% wnioskujących to osoby narodowości czeczeńskiej) oraz obywatele Ukrainy (w 2016 roku – 1306 wniosków, a w 2017 roku – 671 wniosków).

Obowiązujące regulacje prawne oraz praktyka działania organów państwa umożliwiają obywatelom Ukrainy stosunkowo łatwe uzyskanie dokumentów pozwalających na wjazd do Polski, jak również pobyt i wykonywanie pracy bądź podjęcie studiów na terytorium RP. W związku z powyższym, Polska obniża presję migracyjną obywateli Ukrainy na inne kraje UE, które w zdecydowanej większości prowadzą wobec nich znacznie bardziej restrykcyjną politykę w zakresie admisyj. Analizy eksperckie wskazują, że szeroki strumień migracji legalnych ogranicza nie tylko skalę nielegalnej imigracji, ale ma także bezpośredni wpływ na liczbę osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. Z powyższych względów sytuacja na Ukrainie (konflikt zbrojny i kryzys gospodarczy), której skutkiem było m.in. wywołanie dużej fali tzw. wewnętrznych uchodźców nie spowodowała gwałtownego napływu do Polski poszukujących ochrony międzynarodowej obywateli tego kraju.

Jednocześnie Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej poinformowało, że w 2016 roku zostały wydane 127 394 zezwolenia na pracę dla cudzoziemców ze wszystkich państw trzecich, w tym 106 223 dla obywateli Ukrainy. Natomiast

w 2017 roku zostało wydanych ponad 235 626 zezwoleń na pracę dla cudzoziemców ze wszystkich państw trzecich. Wśród zatrudnianych w Polsce cudzoziemców w 2017 roku – podobnie jak w 2016 roku – dominowali obywatele Ukrainy – wydano dla nich 192 547 zezwoleń na pracę. W raporcie z listopada 2017 roku Narodowy Bank Polski oszacował udział pracowników z Ukrainy na 4% całkowitego zatrudnienia. Jednocześnie Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wskazało, że w odniesieniu do wspomnianych danych należy mieć na uwadze, iż liczba cudzoziemców faktycznie pracujących w związku z wydanymi zezwoleniami jest niższa niż liczba tych dokumentów bowiem dla części cudzoziemców wydano więcej niż jedno zezwolenie. Dodatkowo cudzoziemiec może nie otrzymać wizy lub z innych powodów nie podjąć pracy w Polsce.

Z informacji przekazanych przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, że w opublikowanym przez Eurostat raporcie *Residence permits for non-EU citizens* na temat zezwoleń na pobyt wydanych w 2016 roku po raz pierwszy wskazano, iż w Europie wydano ponad 3 miliony zezwoleń. Najwięcej zezwoleń udzieliła Wielka Brytania (866 tys.), natomiast Polska – 586 tys. (liczba uwzględnia również wizy długoterminowe), tj. około 17,5% wszystkich wiz wydanych w Europie i tym samym, pod względem liczby wydanych zezwoleń, czwarty rok z rzędu, zajmuje drugie miejsce w Europie. Głównym państwem pochodzenia osób, które uzyskały zezwolenia w Europie jest Ukraina (589 tys. – 18% wszystkich w Europie), przy czym 87% tych zezwoleń (513 tys.) wydała Polska. W 2016 roku obywatele Ukrainy złożyli 87 936 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, 940 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 7602 wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt stały. Cudzoziemcom tym wydano 57 253 zezwolenia na pobyt czasowy, 609 zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 5920 zezwoleń na pobyt stały. Natomiast w 2017 roku obywatele Ukrainy złożyli 112 903 wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, 1626 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 10 871 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt stały. Wydano im 70 268 zezwoleń na pobyt czasowy, 781 zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 7866 zezwoleń na pobyt stały.

Według stanu na dzień 1 stycznia 2018 roku ważne dokumenty potwierdzające prawo pobytu na terytorium RP posiadało ponad 325 tys. cudzoziemców, w tym ponad 145,3 tys. obywateli Ukrainy (tj. 45% wszystkich ww. dokumentów). W kontekście powyższego należy zauważyć, że posiadacze ważnych dokumentów pobytowych to cudzoziemcy, którzy zdecydowali się na dłuższy pobyt na terytorium RP. Obywatele tzw. państw trzecich przebywają w Polsce przede wszystkim na podstawie wiz wydanych przez polskie placówki konsularne.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych poinformowało, że w 2016 roku polskie placówki konsularne wydały ogółem 1 895 005 wiz (1 064 358 wiz Schengen i 830 647 wiz krajowych), w tym 1 268 297 – obywatelom Ukrainy (561 605 wiz Schengen i 706 692 wiz krajowych). Natomiast w 2017 roku polskie placówki konsularne wydały ogółem 1 880 665 wiz (790 155 wiz Schengen i 1 090 510 wiz krajowych), w tym 1 188 982 – obywatelom Ukrainy (262 808 wiz Schengen i 926 174 wiz krajowych).

Z poważaniem,

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej oraz do pełniącej obowiązki prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Doroty Habich

Szanowna Pani Minister! Szanowna Pani Prezes!

Pracownik niepełnosprawny posiadający umiarkowany stopień niepełnosprawności o symbolu przyczyny niepełnosprawności „choroba psychiczna” (02-P) na czas ograniczony, w czerwcu 2018 r. ponownie stawił się przed komisją do spraw orzekania. Komisja przedłużyła orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, jednak nie podano na nim kodu 02-P, podając za powód orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego SK 19/17, z którego wynika, że ujawnianie przyczyny niepełnosprawności w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności jest niezgodne z art. 47 oraz art. 51 ust. 1, 2 i 5 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: w jaki sposób pracodawca zatrudniający pracownika, który np. posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności i chorobę psychiczną (02-P), ale symbol 02-P nie jest umieszczony na orzeczeniu o niepełnosprawności, może skorzystać z dodatkowych uprawnień, zatrudniając wymienionego pracownika, tj. wliczać tego pracownika do wskaźników zatrudnienia (art. 22. ust. 1 ustawy o rehabilitacji, art. 28. ust. 1 ustawy o rehabilitacji), a także skorzystać z prawa do podwyższonego dofinansowania do wynagrodzeń zgodnie z art. 26a ust. 1b ustawy o rehabilitacji?

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 31.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone podczas 63. posiedzenia Senatu RP w sprawie problematyki zatrudniania osób niepełnosprawnych, informuję, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt SK 19/17 orzekł, że §13 ust. 2 pkt 9 w związku z §32 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2015 r., poz. 110 oraz z 2017 r., poz. 1541) jest niezgodny z art. 47 oraz art. 51 ust. 1, 2 i 5 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wobec wyeliminowania podstawy prawnej do zamieszczania na orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności symbolu przyczyny niepełnosprawności 02-P, trwają prace zmierzające do umożliwienia pracodawcom korzystania z dodatkowego wsparcia z tytułu zatrudniania osób niepełnosprawnych, których przyczyną niepełnosprawności jest choroba psychiczna.

Do czasu wejścia wspomnianych zmian w życie, pracodawcy mogą ubiegać się o dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego w wysokości adekwatnej do jego stopnia niepełnosprawności, z pominięciem dodatkowej kwoty – przewidzianej ze względu na zatrudnianie osób z orzeczoną chorobą psychiczną.

Odnosząc się natomiast do wliczania tych osób do stanu zatrudnienia, pragnę podkreślić, że do spełnienia warunku określonego w art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 511 z późn. zm.) wystarczające jest posiadanie przez niepełnosprawnego pracownika zaświadczenia wydanego przez lekarza specjalistę potwierdzającego występowanie przynajmniej jednego z wymienionych w tym przepisie schorzeń.

Natomiast redakcja art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji (...) wymaga do spełnienia warunku w nim przewidzianego posiadania przez pracownika orzeczenia z symbolem przynajmniej jednej przyczyny niepełnosprawności, o której mowa w tym przepisie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Odpowiedź
p.o. PREZESA ZARZĄDU
PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU
REHABILITACJI OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Warszawa, 3 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone podczas 63. posiedzenia Senatu RP w sprawie problemów przy zatrudnianiu osób z niepełnosprawnościami wynikających z braku umieszczania kodu 02-P w orzeczeniach o niepełnosprawności w skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 czerwca 2018 r. (sygn. akt SK 19/17), uprzejmie informuję, jak poniżej.

W wyniku wyeliminowania podstawy prawnej do zamieszczania na orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności symbolu przyczyny niepełnosprawności 02-P, pracodawcy mogą ubiegać się o dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego w wysokości adekwatnej do jego stopnia niepełnosprawności, z pominięciem dodatkowej kwoty – przewidzianej ze względu na zatrudnianie osób z orzeczoną chorobą psychiczną. Fundusz, mając na uwadze pojawiające się w tym zakresie pytania od wnioskodawców, przekazał w dniu 4 lipca 2018 r. do Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych pismo w niniejszej sprawie, w celu jej zasygnalizowania organowi nadzoru, który ma możliwość procedować nowelizację przepisu, o którym mowa lub innych przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 511 z późn. zm.). Trwają zatem prace zmierzające do umożliwienia

pracodawcom korzystania z dodatkowego wsparcia z tytułu zatrudniania osób niepełnosprawnych, których przyczyną niepełnosprawności jest choroba psychiczna.

Odnosząc się natomiast do wliczania tych osób do stanu zatrudnienia, pragnę podkreślić, że do spełnienia warunku określonego w art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ww. ustawy wystarczające jest posiadanie przez niepełnosprawnego pracownika zaświadczenia wydanego przez lekarza specjalistę potwierdzającego występowanie przynajmniej jednego z wymienionych w tym przepisie schorzeń.

Z poważaniem

p.o. PREZESA ZARZĄDU
Dorota Habich

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Każdego dnia przez most w Kostrzynie nad Odrą przyjeżdża i odjeżdża z firm działających na terenie miasta ok. 1000 tirów. Ta liczba systematycznie wzrasta. Do tego dochodzą setki ciężarówek i tysiące osobówek przejeżdżających tranzytem. Oczekiwania dotyczące wybudowania mostu w Kostrzynie, mogącego obsłużyć gospodarcze potrzeby znacznej części północno-zachodniej Polski, od lat są artykułowane przez środowiska gospodarcze i samorządowe (ostatnio w ww. sprawie stanowisko zajął sejmik Lubuski Sejmik Gospodarczy), wyrażane w licznych rezolucjach i stanowiskach podejmowanych przez formalne struktury samorządowe oraz na licznych forach i konferencjach. Struktury rządowej i samorządowej, wojewódzkiej administracji drogowej w minionych latach przygotowały koncepcje rozwiązania tego ważnego problemu. Jednak dotychczas nie zostały podjęte decyzje realizacyjne.

Potencjał rozwojowy obszaru położonego wzdłuż doliny Noteci i Warty do ujścia do Odry, zapisanego w Strategii rozwoju województwa lubuskiego, jako „Północne pasmo przyspieszonego rozwoju województwa lubuskiego”, jest de facto mocno ograniczony wskutek istotnej bariery komunikacyjnej. Obecnie samochody ciężarowe nie mają możliwości dojazdu najkrótszą drogą z kierunku niemieckiego do terenów inwestycyjnych dwóch największych podstref Kostrzyńsko-Słubickiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej zlokalizowanych w Kostrzynie oraz w Gorzowie. W praktyce wydłuża to dojazd do podstrefy w Gorzowie nawet o ok. 150 km, w stosunku do dróg prowadzących w linii prostej, tj.: drogi krajowej nr 22 do przejścia granicznego w Kostrzynie oraz drogi wojewódzkiej nr 132. Międzynarodowy transport towarowy na przejściach granicznych środkowo-zachodniego pogranicza Polski odbywa się przez pełnotonażowe przeprawy mostowe na Odrze w Kołbaskowie w kierunku na Szczecin oraz w Świecku w kierunku na Poznań. Niestety historycznie najkorzystniejsze połączenie drogowe z Berlina przez Kostrzyn, Gorzów na Gdańsk i Kaliningrad oraz Bydgoszcz i Toruń jest niefunkcjonalne z powodu mostu na Odrze o nośności zaledwie 7,5 t.

Budowa pełnotonażowej przeprawy mostowej w Kostrzynie jest niezbędna dla ekonomicznej i cywilizacyjnej przyszłości wielu regionów Polski, a przede wszystkim dla rozwoju gospodarczego pogranicza lubusko-zachodniopomorskiego oraz środkowego Pomorza i północnej Wielkopolski.

W związku z powyższym bardzo proszę Pana Premiera o informację, co rząd zamierza zrobić w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 10 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia pana senatora Władysława Komarnickiego, złożonego na 63. posiedzeniu Senatu, w sprawie budowy przeprawy mostowej przez Odrę w Kostrzynie nad Odrą, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

7 października 2014 roku minister właściwy do spraw transportu zatwierdził Program Inwestycji „Budowa mostu granicznego przez rzekę Odrę w m. Kostrzyn w ciągu drogi krajowej nr 22”. Program zakłada budowę obiektu mostowego w nowej lokalizacji, pomiędzy obecnym mostem drogowym a kolejowym. Rozwiązanie to wybrano z powodów technicznych, przede wszystkim w wyniku oceny stanu podpór nurtowych mostu. Z rozwiązaniem tym zgodziła się strona niemiecka. Nowy most graniczny w Kostrzynie nad Odrą będzie zaprojektowany na najwyższą klasę obciążenia A taborem samochodowym wg PN-85/S-10030.

Na mocy międzynarodowej Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o utrzymaniu mostów granicznych na granicy polsko-niemieckiej w ciągu polskich dróg krajowych i niemieckich dróg federalnych, sporządzonej w Warszawie dnia 20 marca 1995 r. (Dz. U. 1997.127.825), zwanej dalej Umową 1995, do utrzymania mostu w Kostrzynie nad Odrą jest zobowiązana Rzeczpospolita Polska. Zgodnie z Umową 1995 w przypadku potrzeby przebudowy mostu konieczne jest zawarcie umowy międzyrządowej. W dniu 7 października 2016 roku pani Premier Beata Szydło udzieliła zgody na prowadzenie negocjacji w sprawie umowy polsko-niemieckiej o budowie mostu w Kostrzynie nad Odrą. We wrześniu 2017 roku, po intensywnych negocjacjach, przedstawiciele ministrów ds. transportu Polski i Niemiec parafowali uzgodniony tekst umowy.

W związku z zapisami w umowie dotyczącymi podatku VAT konieczne było uzyskanie zgody Rady Unii Europejskiej na jej podpisanie. Stosowna decyzja Rady UE została wydana 22 czerwca 2018 roku. Ministerstwo Infrastruktury podejmuje obecnie działania zmierzające do jak najszybszego podpisania umowy. Aby umowa weszła w życie konieczne jest jednak jej zatwierdzenie w obu krajach. W Republice Federalnej Niemiec umowy tego rzędu podlegają procesowi ratyfikacji przez parlament. Dlatego też obecnie nie można określić dokładnej daty rozpoczęcia inwestycji.

Zgodnie z ww. Programem Inwestycji koszt budowy mostu wyniesie około 95 milionów złotych. Zgodnie z zasadą podziału kosztów przyjętą w projekcie umowy strona niemiecka poniesie koszty budowy obiektu po swojej stronie. Budowa mostu po stronie polskiej będzie finansowana z budżetu państwa. Kwestia finansowa nie jest przeszkodą w budowie mostu ani po stronie polskiej ani po stronie niemieckiej.

Należy zauważyć, że zniesienie ograniczeń tonażowych na przeprawie w Kostrzynie nad Odrą nie zależy jedynie od budowy nowego obiektu, ale także od uzgodnień pomiędzy zarządcami dróg prowadzących do mostu. Strona niemiecka w trakcie wieloletnich dyskusji wskazywała na protesty społeczne przeciw dopuszczeniu transgranicznego ruchu ciężkiego w rejonie Kostrzyna nad Odrą oraz Küstrin-Kietz. Działania na rzecz akceptacji lokalnych społeczności po obu stronach granicy dla zwiększenia zakresu ruchu muszą być prowadzone przede wszystkim na szczeblu regionalnym i lokalnym.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Miałem okazję wizytować pierwszy w Polsce kompleksowy Zakład Onkologii Kobiecej, który powstał w zeszłym roku po otrzymaniu pozytywnej opinii ówczesnego ministra zdrowia w systemie IOWISZ (Instrument Oceny Wniosków Inwestycyjnych w Sektorze Zdrowia) oraz przy jego honorowym patronacie realizacji całego projektu utworzenia zakładu i jego otwarcia. Pragnę pogratulować objęcia patronatem tak słusznej idei i udziału w utworzeniu tak potrzebnego ośrodka.

Zakład Onkologii Kobiecej został utworzony we wrześniu 2017 r. w publicznym Centrum Leczniczo-Rehabilitacyjnym i Medycyny Pracy ATTIS Sp. z o.o. w Warszawie. Kiedy go tworzone, odwoływano się wzorów, wiedzy i doświadczenia specjalistów z USA i Japonii, a jego założenia wychodzą naprzeciw oczekiwaniom pacjentek i są odpowiedzią na mocno niekorzystne prognozy epidemiologiczne dotyczące zachorowań na nowotwory kobiece. Utworzenie zakładu zdeterminowały również uwarunkowania psychologiczne. Kobiece nowotwory są specyficzne psychologicznie, ponieważ zagrażają nie tylko wątkowi egzystencjonalnemu (tj. życie versus śmierć), ale dotkliwie konfrontując z pełnionymi rolami społecznymi (tj. matka, żona, partnerka czy córka); dotkliwie burzą wewnętrzny wizerunek. Postrzeganie siebie – obraz kobiecego ja – zostaje w czasie choroby naruszone, co jest traumatycznym doświadczeniem dla kobiet w każdym wieku. W przypadku nowotworów kobiecych ważne jest to, aby pacjentki miały przestrzeń na wyrażanie swoich lęków i mówienie o nich, np. o strachu przed leczeniem, to, aby mogły się wspierać. Obecność mężczyzny nie sprzyja walce z chorobą w jej intymnym wymiarze, a jedynie to utrudnia, bo nie pozwala się skupić na mobilizacji i zdrowieniu. Tworzenie oddziałów dedykowanych wyłącznie kobietom jest rozwiązaniem optymalnym i pozwalającym na szybsze zdrowienie oraz powrót do aktywności życiowej i społecznej.

Zakład Onkologii Kobiecej to pierwsza w Polsce nowoczesnie zorganizowana struktura świadczeń, którego działalność skupia się na kompleksowym leczeniu wszystkich nowotworów kobiecych: piersi, macicy, jajnika, szyjki macicy oraz, co bardzo istotne, raka płuc, największego zabójcy kobiet. Zakład zapewnia w jednym miejscu skoordynowaną i kompleksową opiekę onkologiczną dla kobiet, obejmującą profilaktykę i edukację w podstawowej opiece zdrowotnej, pełną diagnostykę (m.in. USG, RTG, mammografię, badania laboratoryjne, histopatologię na miejscu) i leczenie specjalistyczne ambulatoryjne (m.in. porady dermatoonkologiczne, endokrynologiczne, genetyczne, stomatologiczne, ginekologii onkologicznej, chirurgii onkologicznej, onkologiczne, psychologiczne i psychiatryczne), leczenie szpitalne z operacjami i rekonstrukcjami, chemio- i radioterapię (zewnętrzną w ramach zabezpieczonych środków finansowych na podstawie jednej umowy), rehabilitację przed- i pooperacyjną z basenem, opiekę terminalną i monitorowanie pacjentek przez cały proces diagnostyczno-leczniczy oraz monitorowanie po leczeniu.

Zakład Onkologii Kobiecej zapewnia zupełnie nowatorskie, kompleksowe podejście do skoordynowanej opieki, w ramach której połączono funkcjonalnie 3 najważniejsze oddziały: onkologii klinicznej, chirurgii onkologicznej i ginekologii onkologicznej, w ramach których zespół pod kierownictwem onkologa klinicznego ustala proces diagnostyczno-leczniczy indywidualnie dla każdej pacjentki. Część szpitalna jest strukturalnie i organizacyjnie połączona z częścią ambulatoryjną i diagnostyczną, dzięki czemu możliwe jest zredukowanie aż 6 kolejek oczekujących do 1, znacznie szybsza diagnostyka i leczenie, z 90 dni wg DiLO do 30 dni, a także skrócenie czasu oczekiwania na świadczenia. Jest to rozwiązanie bardzo skuteczne i dużo tańsze, gwarantujące oczywiste walory zdrowotne i pozwalające na skrócenie czasu pobytu pacjentek w szpitalu i hospitalizację, tylko w ostateczności skupiając się na leczeniu ambulatoryjnym, dużo mniej traumatycznym dla pacjentek.

Zakład Onkologii Kobięcej i blok operacyjny zostały zaopatrzone w najnowszy i specjalistyczny sprzęt medyczny – najnowszej generacji gamma-kamerę, która jest rozwiązaniem w śródoperacyjnej diagnostyce nowotworowej, zestaw do histeroskopii i histeroresekcji bipolarnej, ramię C do radiologii śródoperacyjnej, nowoczesny aparat USG z kolorowym dopplerem i obrazowaniem 3/4D, nowoczesny cyfrowy system ultradźwiękowego USG, w pełni wyposażony system laparoskopowy z technologią obrazowania 3D, nóż harmoniczny, najnowocześniejsze instrumentarium chirurgiczne, bardzo szeroki zasób narzędzi i nici chirurgicznych. Nowoczesny sprzęt zapewnia większą szczegółowość i skuteczność diagnostyki i leczenia, skrócenie hospitalizacji i szybszy powrót do aktywności społecznej i zawodowej. W perspektywie jest również zakup rezonansu magnetycznego, tomografu komputerowego i mammi-petu.

Zakład powstał w oparciu o najnowsze i komfortowe dla pacjentek rozwiązania o wysokim standardzie. W części szpitalnej oprócz wyposażenia oddziału nie zabrakło miejsca służącego realizacji potrzeb gospodarczych, domowych. Pokoje pacjentek są oznaczone owocami i taką też mają kolorystykę, zamiast typowo szpitalnych barw i stosowania numeracji. Leczenie kolorami stosowano już w starożytności. Kolory są wszędzie – działają nie tylko na psychikę, ale także na ciało, mogą wspomagać leczenie konwencjonalne. Opisy owoców i ich znaczenie są zamieszczone na drzwiach od strony danego pokoju. Korytarze mają kolory piasku bałtyckiego i nieba Grecji. Część przychodni jest utrzymana w różowej tonacji, nawiązującej do symbolu walki z rakiem piersi – różowej wstążki. W każdym pokoju są wielofunkcyjne łóżka sterowane elektrycznie. Umożliwia to łatwą modyfikację ich ułożenia i podparcia, tak aby mogły one jednocześnie pełnić funkcję np. fotela, gwarantując przy tym wygodę i komfort użytkownika. Każdy pokój jest zaopatrzony we własny węzeł sanitarny (WC z funkcją bidetu, prysznic, umywalka itp.). Każdy pokój jest klimatyzowany, z możliwością indywidualnej regulacji, z telewizorem bez opłat oraz z elektrycznie sterowanymi roletami. W każdym pokoju dostępna jest oddzielna szafa na ubrania dla każdej pacjentki oraz sejf – dodatkowo, poza depozytem szpitalnym. Dwa pokoje są dostosowane do potrzeb osób niepełnosprawnych. Każda pacjentka ma dostęp do własnej szafki przyłóżkowej z lodówką, która może być niezwykle potrzebna szczególnie w porze letniej.

W części szpitalnej, oprócz pokoi dla pacjentek i pomieszczeń typowo medycznych, stworzone są miejsca, w których pacjentki oraz ich najbliżsi mogą wypełniać czas w godzinach popołudniowych, kiedy tak naprawdę medyczna aktywność na oddziałach szpitalnych się zmniejsza. Dla pacjentek udostępniony jest pokój kosmetyczny „Sekrety kobiety”. Jest to w pełni wyposażone pomieszczenie z toaletką i sztucznym oknem, gdzie pacjentki mogą swobodnie – a co najważniejsze, wzajemnie – wykonywać codzienne czynności kosmetyczne, zadbać o fryzurę, przymierzać ubrania, a w dalszej kolejności dobrać perukę czy protezy piersi. Dostępne dla pacjentek jest również pomieszczenie wielofunkcyjne – za dnia będą mogły być prowadzone konsultacje, aby następnie mogło ono służyć do spotkań z odwiedzającymi.

Dostępny jest również pokój rodzinny z wyposażonym aneksem kuchennym, gdzie w przyjemnej atmosferze i swobodnie można samodzielnie czy wspólnie z innymi pacjentkami albo rodziną spędzić miłe chwile przy kawie, herbacie i domowych wypiekach. Umożliwienie pacjentkom wykonywania najzwyklejszych codziennych czynności pozwoli im poczuć się jeszcze bardziej swobodnie i niezależnie, pozwoli na lepsze samopoczucie i jest ważnym elementem programu terapeutycznego. W pokoju rodzinnym można się też spotykać z osobami odwiedzającymi, z osobami z zewnątrz. Dostępne są również 2 zapewniające intymność pokoje jednoosobowe dla pacjentek w stanach ciężkich, terminalnych. Zainstalowane są również 2 ściany luster z przeznaczeniem do wykonywania ćwiczeń, szczególnie gimnastyki oddechowej przed operacją, niezmiernie istotnej dla prawidłowości i bezpieczeństwa wykonywanych zabiegów.

Dostęp do zakładu i poszczególnych pomieszczeń jest w pełni nowoczesny i cyfrowy. Każda pacjentka otrzyma własną kartę magnetyczną, która

będzie dodatkowo umożliwiła jej identyfikację i dostęp do historii choroby. Na terenie całego zakładu dostępna jest bezpłatnie bezprzewodowa sieć internetowa wi-fi. Zakład Onkologii Kobiecej, mimo że są to warunki szpitalne, stwarza atmosferę zbliżoną do domowej – wszystko to dla bezpieczeństwa i szybszej rekonwalescencji pacjentek. Centrum ATTIS stara się zadbać o każdy najdrobniejszy szczegół, często pomijany, ale niezwykle ważny z punktu widzenia pacjentek. Takim szczegółem jest np. prysznic z regulatorem czy bateria umywalkowa i dozownik mydła działające na zasadzie fotokomórki, będące na wyposażeniu zakładu.

W ramach zakładu i kompleksowej opieki onkologicznej Centrum ATTIS wprowadza pielęgniarki prowadzące, które poza tym, że wykonują standardowe czynności, są przewodnikami dla pacjentek, prowadzącymi je przez cały proces diagnostyczno-terapeutyczny na każdym etapie leczenia. Ich misją jest również wsparcie i pomoc w każdej innej sytuacji życia codziennego pacjentek, w załatwianiu bieżących spraw. Pacjentki nie zostaną pozostawione same sobie, dzięki czemu nie będą zagubione w systemie i pozostawione bez koordynacji leczenia.

Właściwa organizacja leczenia polegająca na reorganizacji struktury świadczeń w oparciu o mapy potrzeb zdrowotnych i zidentyfikowane potrzeby w zakresie onkologii, realizacja potrzeby szybkiej diagnostyki i leczenia oraz racjonalnego obniżenia kosztów opieki zdrowotnej z zaangażowaniem najnowocześniejszego sprzętu medycznego, doświadczonej kadry, działalność wpisująca się w realizację praw pacjenta, jego komfort w trakcie terapii, przyspieszenie zawodowej i społecznej aktywizacji, a także ergonomię pracy personelu medycznego, perspektywa 1 kolejki oczekujących, skoordynowana opieka nad pacjentką i kompleksowość usług zagwarantowana w jednym miejscu pozwalają na zwiększenie bezpieczeństwa zdrowotnego pacjentek, wzrost skuteczności w wykrywaniu i leczeniu chorób nowotworowych u kobiet oraz zwiększenie średniej długości ich życia. Pacjentki nie tylko mają szansę na szybszy powrót do zdrowia i aktywności, ale też ograniczone jest ryzyko wykluczenia społecznego. Wszystko to oferuje Zakład Onkologii Kobiecej, który nie może funkcjonować, bo nie ma kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Szanowny Panie Ministrze, znamy złą sytuację epidemiologiczną, problematykę opieki onkologicznej i trudności z dostępem do świadczeń w zakresie profilaktyki i leczenia chorób nowotworowych. Potwierdza to również ostatni raport Najwyższej Izby Kontroli w zakresie dostępności i efektów leczenia nowotworów, z którego wynika, że skuteczność leczenia onkologicznego w Polsce jest gorsza niż w większości pozostałych krajów Unii Europejskiej i że wyższa w Polsce jest także umieralność na nowotwory złośliwe. Warto zatem wykorzystać doświadczenie Centrum ATTIS i powstały tam Zakład Onkologii Kobiecej jako dobry przykład, który nadaje się do pilotażu i powielenia przyjętych tam rozwiązań w innych jednostkach w przyszłości. Jest to wspaniały, przemyślany i potrzebny projekt, pokazujący, jak skutecznie można zorganizować udzielanie świadczeń ukierunkowanych na kompleksowe leczenie. Jego realizacja była możliwa dzięki współpracy i zaangażowaniu wielu osób ze środowisk medycznych, naukowych i reprezentujących pacjentów, w tym w szczególności Federacji Stowarzyszeń „Amazonki”, zrzeszającej pacjentki z chorobami nowotworowymi działające w ponad 200 organizacjach. Wszystkie te najważniejsze rozmowy i konsultacje pozwoliły na otwarcie nowoczesnego Zakładu Onkologii Kobiecej.

Szkoda, że jest to niestety tylko połowiczny sukces, bo bez kontraktu z NFZ zakład stoi pusty i nie ma pacjentek. A niewątpliwie działalność onkologii kobiecej jest bardzo potrzebna, co potwierdzają pozytywne opinie o Zakładzie Onkologii Kobiecej wydane przez ministra zdrowia, nadzór specjalistyczny krajowy i wojewódzki w dziedzinie onkologii klinicznej, konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie ginekologii onkologicznej, konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie chirurgii onkologicznej czy Polskiej Unii Onkologii. Zakład Onkologii Kobiecej, mimo że nie działa, bo nie ma kontraktu z NFZ, otrzymał liczne wyróżnienia, m.in. Medal Europejski, nagrodę Kolibra za innowacyjny i oparty na doświadczeniach japońskich projekt zapewnienia kompleksowej opieki onkologicznej kobiet, wyróżnienie w kategorii Li-

der Roku 2017 w Ochronie Zdrowia – Innowacyjny Szpital oraz kwalifikację do finału Ogólnopolskiego Konkursu „Modernizacja Roku 2017”.

Kwota kontraktu niezbędna do funkcjonowania Zakładu Onkologii Kobiecej zgodnie z założeniami przedstawionymi w pozytywnie ocenionym przez ministra zdrowia wniosku w systemie IOWISZ to 6,3 mln zł rocznie, przy czym Centrum ATTIS zadeklarowało, że jest w stanie funkcjonować na początku, dysponując 30% zapotrzebowania na środki pieniężne.

Panie Ministrze, czy nie uważa Pan, że tak znakomity, innowacyjny i niepowtarzalny projekt, wprowadzający nowoczesne metody zarządzania i gwarantujący szybszą, a zarazem tańszą dla budżetu opiekę zapewniającą bezpieczeństwo zdrowotne kobietom z chorobami nowotworowymi należałoby zwizytować i nadać mu status pilotażu – celem skopiowania i wypracowania szczegółowych rozwiązań w zakresie realizacji kompleksowej opieki onkologicznej oraz wprowadzania na bazie jego doświadczeń dalszych rozwiązań w zakresie organizacji i finansowania świadczeń opieki zdrowotnej?

Szanowny Panie Ministrze, mając na względzie wskazane okoliczności, zwracam się o zajęcie stanowiska w przedstawionej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 14.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Grzegorza Napieralskiego na 63. posiedzeniu Senatu w dniu 13 lipca 2018 roku w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Ww. zadania w imieniu Funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich Funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami Funduszu, wobec zgłoszonego akcesu przez Centrum Leczniczo-Rehabilitacyjne i Medycyny Pracy ATTIS, dotyczącego zawarcia umowy na świadczenia onkologiczne w nowo powstałym Zakładzie Onkologii Kobiecej, płatnik świadczeń zwrócił się do Konsultantów Wojewódzkich we właściwych zakresach medycznych

o wydanie opinii w zakresie potrzeby zwiększania liczby podmiotów udzielających świadczeń onkologicznych na obszarze województwa mazowieckiego, w kontekście efektywności tzw. sieci szpitali. Przekazane przez Konsultantów opinie zostały uwzględnione podczas podejmowania decyzji dotyczących postępowań konkursowych uzupełniających.

W ogłoszonym przez Mazowiecki OW NFZ postępowaniu konkursowym w sprawie zawarcia umów na realizację świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie chirurgii onkologicznej spółka ATTIS brała udział, niemniej jednak, w wyniku przeprowadzonej przez komisję konkursową oceny ofert, oferta Centrum Leczniczo-Rehabilitacyjnego i Medycyny Pracy ATTIS nie została wybrana do zawarcia umowy.

Jednocześnie, jak wskazuje Mazowiecki OW NFZ, obecny stan dostępności do rzeczonych świadczeń (nakłady finansowe w umowach „sieciowych”) w stosunku do stanu przed 1 października 2017 roku w zakresie chirurgii onkologicznej, wynosi 107,98%. W związku z tym oraz w oparciu o stanowisko właściwego konsultanta wojewódzkiego, Oddział Funduszu uznał zabezpieczenie dostępności do przedmiotowych świadczeń za dobre i adekwatne do posiadanych środków finansowych przyznanych w budżecie MOW NFZ.

Jednocześnie nadmieniam, iż obowiązkiem każdego oddziału wojewódzkiego Funduszu jest zapewnienie mieszkańcom optymalnego zabezpieczenia dostępności do świadczeń stosownie do potrzeb oraz możliwości finansowych Oddziału. Świadczenia onkologiczne są traktowane w sposób priorytetowy, co oznacza, że Oddział podejmuje działania prowadzące do systematycznego zwiększania dostępu do świadczeń onkologicznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Maciej Miłkowski

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z medialną informacją o planowanej budowie elektrowni szczytowo-pompowej w KWK „Krupiński” w Suszcu uprzejmie proszę o udzielenie informacji w zakresie:

– planowanych, zastosowanych turbin i pomp bądź pompoturbin, ich typów i wielkości,

– planowanej dla elektrowni mocy nominalnej turbiny, objętości zbiorników dolnego i górnego, różnicy poziomów, zastosowanych średnic rurociągów, ilości rurociągów.

Uprzejmie proszę o przedstawienie harmonogramu realizacji prac ze wskazaniem przewidywanego terminu uruchomienia elektrowni.

Kto będzie właścicielem elektrowni?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

Odpowiedź

Warszawa, 08 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Peczkisa podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r.

Zgodnie z prezentacją koncepcji rewitalizacji terenów po byłej kopalni Krupiński, którą zaprezentowano w dniu 19 lipca 2018 r. w Warszawie, zbudowano spójną koncepcję rewitalizacji terenu przemysłowego obejmującą szeroki zakres funkcji innowacyjnych o wymiarze gospodarczym i społecznym.

Jednym z projektów stworzonej przez JSW SA koncepcji, mającego charakter strategiczny dla potencjalnych inwestorów jest budowa elektrowni szczytowo-pompowej. Niemniej zapytania Pana Senatora o konkretne dane techniczne – wraz z przedstawieniem szczegółowego harmonogramu prac i tytułu do własności planowanego obiektu strategicznego – są przedmiotem prowadzonych obecnie prac rozpoznawczych i analitycznych. Wykonane „Studium możliwości” które zawiera poglądowe koncepcje przedmiotowego obiektu – powstało na bazie danych z dostępnych założeń dla analogicznych instalacji w innych krajach.

W wyniku podpisania w dniu 19 lipca 2018 r. listu intencyjnego pomiędzy JSW SA, JSW Innowacje SA, Spółką Restrukturyzacji Kopalń SA oraz Katowicką Specjalną Strefą Ekonomiczną SA, planuje się powołanie podmiotu będącego „Operatorem” zadań przewidzianych do uruchomienia na przedmiotowym terenie. Dopiero na podstawie przeprowadzonych skutecznych analiz uwarunkowań inwestycyjnych, zapadną decyzje co do celu uruchomienia poszczególnych procesów inwestycyjnych.

Taki sposób postępowania dotyczy także procesu decyzyjnego w celu sprawdzenia, oszacowania, określenia rentowności, wyboru metody realizacji i eksploatacji i wyboru

ścieżki finansowania projektu Podziemnej Elektrowni Szczytowo-Pompowej, zaś w oparciu o wyniki opracowanego budżetu ramowego, z uwzględnieniem uwarunkowań rynkowych (np. na bazie ustalenia warunków współpracy i komercyjnych z firmą Tauron Polska Energia SA), ustalony zostanie biznesplan tej inwestycji.

Dopiero tak precyzyjnie określone parametry technologiczne i finansowe pozwolą podjąć decyzję o uruchomieniu inwestycji – szczególnie w perspektywie uzyskania optymalnych warunków jej finansowania w oparciu o dostępne środki z programów unijnych (np. *Coal Regions in Transition*).

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski
MINISTER

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do prezesa zarządu Telewizji Polskiej SA Jacka Kurskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Zwracam się z prośbą o wykaz liczby wystąpień w Telewizji Polskiej Oddziale w Opolu w roku 2018 z miesięcy: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj i czerwiec pana wojewody opolskiego i jego zastępców, senatorów z terenu Opolszczyzny, posłów z terenu Opolszczyzny, marszałka województwa opolskiego oraz jego zastępców.

Proszę o uzasadnienie powodów ignorowania parlamentarzystów Prawa i Sprawiedliwości, w szczególności pełnomocnika regionu, posłanki Katarzyny Czochary, senatora Jerzego Czerwińskiego oraz senatora Grzegorza Peczkisa, przez pomijanie ich obecności w programach publicystycznych i opiniotwórczych. Jak ma się czas antenowy udzielony posłowi Mniejszości Niemieckiej do czasu udzielonego senatorom RP z Prawa i Sprawiedliwości?

Ponownie proszę o wskazanie zasad uczestnictwa parlamentarzystów z Opolszczyzny w prezentowaniu opinii w programach Telewizji Polskiej Oddziale w Opolu.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

Odpowiedź

Warszawa, 30 lipca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 19.07.br (ldz.BPS/043-63-1824/18) w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Peczkisa podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca br. uprzejmie informuję, że zjawisko ignorowania przez TVP3 Opole parlamentarzystów Prawa i Sprawiedliwości, w szczególności pełnomocnika regionu, posłanki Katarzyny Czochary, senatora Jerzego Czerwińskiego oraz senatora Grzegorza Peczkisa nie ma miejsca. Wskazuje na ten fakt chociażby zestawienie, o które wnioskuje Pan senator Grzegorz Peczkis (załącznik nr 2). Na 371 wystąpień we wskazanym przez Pana senatora okresie 246 stanowią wystąpienia przedstawicieli rządu (wojewoda i wicewojewoda) oraz Posłów na Sejm RP i Senatorów RP reprezentujących Zjednoczoną Prawicę (Prawo i Sprawiedliwość, Solidarna Polska, Porozumienie). Senator Jerzy Czerwiński, którego TVP3 Opole, zgodnie z oświadczeniem Pana Senatora – miałyby ignorować wystąpił kilka dni temu w programie publicystycznym TVP3 Opole „Moja niepodległa” (odcinek z 22 lipca).

Pragnę wyjaśnić też, że czynnikiem determinującym obecność parlamentarzystów z Opolszczyzny w programach informacyjnych TVP3 Opole jest ich aktywność w zakresie wykonywania mandatu. W przypadku debat publicystycznych (w centrum uwagi) skład gości uzgadniany jest przez poszczególnych redaktorów prowadzących. Z moich informacji wynika, że w przypadku Prawa i Sprawiedliwości kwestia reprezentujących ugrupowanie parlamentarzystów uzgodniona została z pełnomocnikiem wyborczym partii Panem Posłem Bartłojem Stawiarskim i do dnia dzisiejszego żaden z parlamentarzystów PiS Ziemi Opolskiej nie zgłaszał uwag w tym obszarze.

Co więcej, współpraca ta w ocenie TVP3 Opole przebiega bez żadnych zakłóceń i w sposób sprawny.

W przypadku konieczności dalszych wyjaśnień Dyrektor Oddziału TVP w Opolu, Pan Mateusz Magdziarz, wyraża wolę spotkania z Panem Senatorem Grzegorzem Peczkisem.

Łączę wyrazy szacunku

Jacek Kurski

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do prezesa Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn
Spółka Akcyjna Sławomira Lipkowskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Zwracam się z prośbą o wykaz liczby prezesów, wiceprezesów, dyrektorów, dyrektorów produkcji, koordynatorów, kierowników przypisanych do poszczególnych spółek i zakładów podlegających Grupie Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu oraz spółek Skarbu Państwa, które mając siedzibę poza Kędzierzynie-Koźlem, wykonują swoje zadania lub posiadają pomieszczenia na terenie Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu.

Proszę o dodanie do poszczególnych anonimowych stanowisk zamieszczonych w wykazie wydatków ponoszonych przez Grupę Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu oraz spółki podległe na wypłaty oraz utrzymanie przypisanych tym stanowiskom pojazdów, telefonów, kart płatniczych oraz innych dodatków.

Proszę o wykaz stanowisk, na których zatrudniono nowych pracowników od kwietnia 2016 r. do czerwca 2018 r. oraz o wykaz stanowisk, na których odbyła się zmiana miejsca pracy pracowników już zatrudnionych.

Proszę o wykaz stanowisk kierowniczych, dyrektorskich i koordynatorskich, na których pracują osoby, które uzyskały już wiek emerytalny.

Proszę o podanie średniej, średniorocznej (za rok 2016 i 2017) pensji, wraz z premiami oraz dodatkami, uzyskiwanej w Grupie Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu oraz spółkach podległych w odniesieniu do poszczególnych grup: prezesów, wiceprezesów, dyrektorów, dyrektorów produkcji, koordynatorów, kierowników.

Uprzejmie proszę o wykaz darowizn oraz środków przekazanych na cele niezwiązane z funkcjonowaniem Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu oraz spółek podległych w roku 2016 i 2017, z podaniem konkretnych kwot.

Proszę o wykaz (również z podaniem kwot) umów sponsorskich oraz promocyjnych zawartych przez Grupę Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu oraz spółki podległe z organizacjami, związkami, klubami sportowymi oraz indywidualnie ze sportowcami za rok 2016 i 2017, w tym wszelkie środki Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn Spółka Akcyjna w Kędzierzynie-Koźlu oraz spółek podległych przeznaczone na funkcjonowanie spółki ZAKSA w latach 2016 i 2017.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Kędzierzyn-Koźle, 22 sierpnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,
w nawiązaniu do pisma BPS/043-63-1825/18 z dnia 19 lipca 2018 r., przekazującego oświadczenie Senatora RP Pana Grzegorza Peczkisa, złożone podczas 63. posiedzenia Senatu RP z dnia 13 lipca 2018 r., informuje co następuje.

Oświadczenie Senatora RP Grzegorza Peczkisa, skierowane do Prezesa Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA zawiera prośbę o wskazanie informacji dotyczących wykazu stanowisk kierowniczych wraz ze wskazaniem wysokości wynagrodzeń, dodatków i innych świadczeń dotyczących tych stanowisk, a także udzielonych przez Spółkę darowizn oraz umów sponsorskich i promocyjnych.

Prośba została skierowana w trybie art. 49 ust. 4 Regulaminu Senatu.

Uprzejmie informujemy, że wskazane wyżej informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, a ich ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA.

Ze względu na powyższe z przykrością informujemy, iż przekazanie wymaganych informacji w ww. trybie nie jest możliwe, gdyż stanowiłoby to ujawnienie tajemnicy przedsiębiorstwa.

Jednocześnie zwracamy uwagę, że ze względu na obecną strukturę właścicielską Spółki, Grupa Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA nie jest spółką z udziałem Skarbu Państwa, a zatem nie spoczywa na niej obowiązek udzielania odpowiedzi w trybie określonym w art. 49 ust. 4 Regulaminu Senatu.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
DYREKTOR GENERALNY
Sławomir Lipkowski

WICEPREZES ZARZĄDU
Artur Kamiński

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Pomorskie samorządy wystosowały do Pana Ministra oraz zarządu PKP SA list poparcia w sprawie zmian w strukturze właścicielskiej PKP SKM sp. z o.o., zawierający postulat usamorządowienia spółki. Próby podjęcia i zrealizowania tego procesu przez wiele lat kończyły się niepowodzeniem, mimo apeli licznych samorządów aglomeracji gdańskiej. Potrzeba usamorządowienia PKP SKM sp. z o.o. argumentowana jest bezpośrednim przełożeniem się proponowanych zmian na wzrost jakości usług przewozowych, większe możliwości modernizacji taboru, zwiększenie efektywności zarządzania czy wzmocnienie procesów integracyjnych w ramach aglomeracji poprzez np. wprowadzenie wspólnego biletu.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec postulowanych zmian?
2. Czy przewiduje się możliwość zmian w strukturze właścicielskiej spółki? Jeśli tak, to w jakim zakresie i w jakich perspektywach czasowych. Jeśli nie, to z jakich powodów.
3. Czy została opracowana długoletnia strategia rozwoju spółki? Jeśli tak, to jakie są jej założenia.
4. Czy planuje się podjęcie dialogu z pomorskimi samorządami w celu wypracowania wspólnych, kompromisowych i jak najlepszych rozwiązań w zakresie zarządzania i funkcjonowania spółki?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Odpowiedź

Warszawa, 13 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Rybickiego na 63. posiedzeniu Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie zmiany w strukturze właścicielskiej PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście Sp. z o.o., uprzejmie informuję, że decyzja dotycząca zmian w strukturze kapitału zakładowego tej spółki leży po stronie PKP SA jako większościowego udziałowca.

Jednocześnie z informacji przekazanych przez PKP SA wynika, że na obecnym etapie podejmowanie kierunkowych decyzji w zakresie zmian w strukturze kapitału zakładowego PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście Sp. z o.o. jest przedwczesne. Aktualnie PKP SA oczekuje na dodatkowe informacje i wyjaśnienia od Marszałka Województwa Pomorskiego na temat szczegółów oraz skutków zmian właścicielskich

w PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście Sp. z o.o. dla tej spółki, PKP SA, jak również dla społeczności województwa pomorskiego i polskiej kolei.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zwróciła się o pomoc prawną pani K.C. (...), mająca 59 lat, która od 29 lat opiekuje się całodobowo córką niezdolną do samodzielnej egzystencji, głęboko upośledzoną (znaczny stopień niepełnosprawności). Jest także jej opiekunem prawnym (całkowite ubezwłasnowolnienie).

Sama pani K.C. jest inwalidką III grupy, ma przyznane na stałe prawo do renty. Mogłaby podjąć pracę, ale z niego zrezygnowała z uwagi na opiekę nad córką (córka nie może być przyjęta ani na warsztaty terapii zajęciowej, ani do środowiskowego domu samopomocy, gdyż wymaga opieki typu „jeden na jeden”, czego te ośrodki nie są w stanie zapewnić).

Świadczenie pielęgnacyjne, zgodnie z zapisami ustawy o świadczeniach rodzinnych (art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a), nie przysługuje matce ze względu na prawo do renty. W roku 2014 ustawodawca, podwyższając kwotę świadczenia pielęgnacyjnego, nie pomyślał o dokonaniu zmian w innych przepisach, które są z tym powiązane. Do tej pory wysokość świadczeń pielęgnacyjnych i najniższych rent była na podobnym poziomie, jednak teraz zdrowe matki rezygnujące z pracy na rzecz opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem otrzymują świadczenie (obecnie 1400 zł), a matki inwalidki – rentę (obecnie 669 zł). Wprowadzając w 2014 r. te zmiany, nie wzięto w ogóle pod uwagę zasad przyznawania prawa do tego świadczenia. Nie przewidziano także możliwości wyboru pomiędzy pobieraniem renty lub świadczenia pielęgnacyjnego. Pani K.C. mogłaby nie pobierać renty, ale to i tak nie uprawnia jej do otrzymania świadczenia, bo ma ustalone do niej prawo na stałe i tego prawa nie może usunąć ani zawiesić. Gdzie tu jest logika, a tym bardziej jakakolwiek sprawiedliwość?

Pani Minister, proszę zmienić prawo albo wytłumaczyć mi następujące kwestie.

1. Dlaczego pani K.C., będąc rencistką, nie może otrzymać takiego samego wsparcia w opiece nad jej dorosłym niepełnosprawnym dzieckiem jak matki zdrowe?

2. Dlaczego nie może zrezygnować z prawa do renty (przyznanej na stałe), aby uzyskać prawo do świadczenia pielęgnacyjnego?

3. Dlaczego, gdy osiągnie wiek emerytalny (ma 59 lat), do obliczenia wysokości emerytury nie będą jej się liczyły lata opieki nad całkowicie niezdolnym do samodzielnej egzystencji dzieckiem?

4. Dlaczego finansowy system wsparcia osób niepełnosprawnych nie zależy od stopnia ich niezdolności do samodzielnej egzystencji?

5. Dlaczego opieka wytchnieniowa nie obejmuje tych dorosłych dzieci, całkowicie niezdolnych do samodzielnej egzystencji?

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 16 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając, na wystąpienie z dnia 19 lipca 2018 r., znak: BPS/043-63-1827/18, dotyczące oświadczenia senatora Czesława Ryszki, złożonego podczas 63. posiedzenia Senatu RP, w sprawie wsparcia dla opiekunów osób niepełnosprawnych, uprzejmie informuję.

Warunki przyznawania świadczeń rodzinnych, w tym świadczenia pielęgnacyjnego, regulują przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ww. ustawy, świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba sprawująca opiekę ma własne źródło dochodu w postaci ustalonego prawa do emerytury, renty, renty rodzinnej z tytułu śmierci małżonka przyznanej w przypadku zbiegu prawa do renty rodzinnej i innego świadczenia emerytalno-rentowego, renty socjalnej, zasiłku stałego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego.

Zatem, w obecnym stanie prawnym, opiekunowi osoby niepełnosprawnej, który ma ustalone prawo do własnej renty, świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje.

Obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości rezygnacji z przyznanego świadczenia w postaci emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty rodzinnej, świadczenia przedemerytalnego (zawieszenie/wstrzymanie wypłaty ww. świadczeń na wniosek strony, nie oznacza, że rencista bądź emeryt staje się osobą, która nie ma ustalonego prawa do tych świadczeń).

Prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej posiada każda osoba, która uzyskała decyzję organu rentowego przyznającą jedno z tych świadczeń. Przepis art. 101 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że prawo do świadczeń emerytalno-rentowych ustaje, jeżeli ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa oraz w przypadku śmierci osoby uprawnionej. Nabytego prawa do świadczenia nie można więc odebrać czy ponownie oceniać (chyba że po upływie okresu, na który zostało przyznane). Nie można również zrzec się tego prawa.

Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulują kwestię nabywania prawa do emerytury przez osoby pobierające renty z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie z art. 24a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emeryturę, o której mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Emeryturę przyznaje się od dnia osiągnięcia przez rencistę wieku uprawniającego do emerytury, a w przypadku gdy wypłata renty z tytułu niezdolności do pracy była wstrzymana – od dnia, od którego podjęto jej wypłatę. Co istotne, zgodnie z art. 24a ust. 6 ustawy emerytura przyznana z urzędu nie może być niższa od kwoty pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy.

Rozwiązania zawarte w systemie ubezpieczeń społecznych gwarantują ubezpieczonym stosowne uwzględnienie okresów wychowywania dzieci przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych. Przede wszystkim należy zauważyć, że od dnia 1 stycznia 1999 r. budżet państwa opłaca składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych lub pobierające zasiłek macierzyński.

Natomiast od dnia 1 września 2013 r. z możliwości sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem skutkującej objęciem, na wniosek zainteresowanego, ubezpieczeniami

społecznymi, może skorzystać również osoba niebędąca pracownikiem, która zrezygnowała z aktywności zawodowej. Od tego dnia składka jest płacona za każdą osobę fizyczną sprawującą opiekę nad dzieckiem przez okres do 3 lat, nie dłużej jednak niż do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. rok życia, a w przypadku dziecka, które z powodu stanu zdrowia wymaga opieki tej osoby, przez okres do 6 lat, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 18. roku życia – art. 4 pkt 17, art. 6 ust. 1 pkt 19, art. 6a i 6b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.). Składki emerytalne osób sprawujących osobistą opiekę na dzieckiem finansuje w całości budżet państwa za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Celem powyższych regulacji jest umożliwienie osobom, które w związku z koniecznością wychowywania dzieci nie mogą kontynuować aktywności zawodowej, osiągnięcia stażu ubezpieczeniowego, mającego pozytywny wpływ na wysokość przyszłego świadczenia emerytalnego.

Warto również wskazać, że przepisem art. 174 ust. 2a ustawy emerytalnej, który wszedł w życie z dniem 1 maja 2015 r., zmieniono dotychczasowy sposób uwzględniania w kapitale początkowym okresów nieskładkowych wymienionych w art. 7 ust. 5 ustawy, do których należą okresy niewykonywania pracy z powodu opieki nad dzieckiem w wieku do 4 lat (w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie – bez względu na liczbę dzieci – do 6 lat) oraz z powodu opieki nad dzieckiem, na które przysługuje zasiłek pielęgnacyjny (dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko). Kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem 1 stycznia 1999 r. opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Zastępuje on sumę składek opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 r. i jest uwzględniany przy obliczaniu wysokości emerytury przysługującej tym osobom. Zgodnie z nową regułą, okresy urlopu wychowawczego przebytego przed dniem 1 stycznia 1999 r. – mimo że są okresami nieskładkowymi – uwzględnia się w kapitale początkowym po 1,3%, a nie po 0,7% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok.

Ponadto, system wsparcia działający w oparciu o ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), co do zasady został skonstruowany tak, aby stosować indywidualne podejście w ustalaniu rodzaju i zakresu niezbędnej pomocy. Osobom niepełnosprawnym należy zapewnić pomoc indywidualną we wszystkich obszarach życia społecznego i zawodowego.

Na podstawie przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, osoby niepełnosprawne, których niepełnosprawność została potwierdzona stosownym orzeczeniem, mogą otrzymać pomoc ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Zgodnie z art. 35a ust. 1 pkt 7 ww. ustawy do zadań powiatu należy dofinansowanie m.in.:

- uczestnictwa osób niepełnosprawnych i ich opiekunów w turnusach rehabilitacyjnych,
- zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze przyznawane osobom niepełnosprawnym na podstawie odrębnych przepisów,
- likwidacji barier architektonicznych, w komunikowaniu się i technicznych, w związku z indywidualnymi potrzebami osób niepełnosprawnych,
- usług tłumacza języka migowego lub tłumacza-przewodnika.

Ponadto, do organu realizującego zadanie ustawowe powiatu (powiatowego centrum pomocy rodzinie/miejskiego ośrodka pomocy rodzinie) należy przy rozpatrywaniu wniosku o dofinansowanie dokonanie indywidualnej oceny pod kątem rodzaju i stopnia niepełnosprawności oraz jednostkowych potrzeb wnioskodawcy, na podstawie całokształtu okoliczności sprawy.

Niezależnie od powyższego, w aktualnie obowiązującym porządku prawnym istnieją uregulowania, dzięki którym samorząd lokalny może zapewnić opiekę osobie niepełnosprawnej w przypadku, gdy jej opiekun okresowo nie może pełnić swoich obowiązków.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 ze zm.), do form takiej pomocy można zaliczyć:

- usługi opiekuńcze i/lub specjalistyczne usługi opiekuńcze w miejscu zamieszkania lub w ośrodku wsparcia (np. środowiskowym domu samopomocy),
- umieszczenie w ośrodku interwencji kryzysowej,
- umieszczenie w domu pomocy społecznej,
- umieszczenie w ośrodku wsparcia prowadzącym miejsca całodobowe okresowego pobytu (np. środowiskowym domu samopomocy),
- usługi opiekuńcze i bytowe w rodzinnym domu pomocy,
- pobyt w mieszkaniu chronionym.

Przepisy o pomocy społecznej szczegółowo określają tryb postępowania w sprawie przyznawania każdego z wymienionych świadczeń.

Odnosnie do opieki wytchnieniowej należy wskazać, że obecnie w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej trwają prace nad projektem uchwały zmieniającej uchwałę Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”. W projekcie uchwały przewiduje się wprowadzenie zmian do Programu, w tym m.in. w priorytecie III „Usługi Wspierające i Rehabilitacyjne”, działanie 3.1. – „Opieka wytchnieniowa dla rodziców lub opiekunów osób niepełnosprawnych”, mających na celu zwiększenie skuteczności tej formy pomocy.

Zasadnicze zmiany w ww. programie odnośnie do opieki wytchnieniowej polegają na wprowadzeniu nowego kryterium dochodowego, tj. 250% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, które upoważniać będzie do skorzystania z tej formy pomocy rodzinom. Wprowadza się również zmiany w części dotyczącej podmiotów realizujących to zadanie poprzez zaangażowanie samorządu gminnego, który w odniesieniu do mieszkańców swojej gminy odpowiedzialny jest za realizację zadań opiekuńczych wynikających zarówno z przepisów ustawy o pomocy społecznej jak i innych ustaw, w tym dotyczących wsparcia i pomocy rodzinie.

Wskazano na możliwość realizacji opieki wytchnieniowej w ramach usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych, świadczonych na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Usługi dzienne będą mogły być świadczone w miejscu zamieszkania, w ośrodkach wsparcia dziennego (w dziennych domach pomocy lub środowiskowych domach samopomocy), a usługi całodobowe w ośrodkach wsparcia z miejscami całodobowymi okresowego pobytu (dzienne domy pomocy i środowiskowe domy samopomocy dysponujące miejscami całodobowymi), w mieszkaniach chronionych, w domach pomocy społecznej, w rodzinnych domach pomocy. Wskazano także na obowiązek stosowania, w ramach opieki wytchnieniowej, odpowiednich przepisów ustawy o pomocy społecznej, w tym dotyczących zwolnień z odpłatności, tak aby zapewnić osobom niepełnosprawnym bezpłatną opiekę na czas, w którym rodzic lub opiekun korzystają z odpoczynku. W omawianym projekcie proponuje się zapewnienie opieki nad osobą niepełnosprawną w wymiarze do 120 godzin w roku kalendarzowym, a w przypadku całodobowych usług świadczonych w ramach pomocy społecznej do 14 dni w roku kalendarzowym.

W obszarze pomocy i integracji społecznej pomoc wobec osób niesamodzielnych, wymagających stałej opieki nastawiona jest przede wszystkim na wsparcie w ich środowisku naturalnym. Osoby, które ze względu na wiek, choroby lub niepełnosprawność wymagają pomocy mogą ją uzyskać w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych. Kierowane są one przede wszystkim do samotnych, ale również do osób w rodzinie, którymi – z różnych przyczyn – najbliższa rodzina nie jest w stanie się zaopiekować. Usługi te są zadaniem własnym gminy.

Usługi opiekuńcze obejmują pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza pielęgnację oraz, w miarę możliwości, zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Natomiast specjalistyczne usługi opiekuńcze to usługi dostosowane do szczególnych potrzeb wynikających z rodzaju schorzenia lub niepełnosprawności, świadczone przez osoby ze specjalistycznym przygotowaniem zawodowym, np. pielęgniarki, rehabilitantów, fizjoterapeutów.

Obowiązujący system pomocy społecznej umożliwia skorzystanie z różnych świadczeń pomocy społecznej osobom i rodzinom, które nie są w stanie pokonać trudnych problemów, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Ośrodki pomocy społecznej oferują wsparcie w wielu formach (niepieniężnych i pieniężnych).

Na podstawie art. 8 ww. ustawy, prawo do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala się przez porównanie dochodu osoby lub rodziny z odpowiednim kryterium dochodowym. Od dnia 1 października 2015 r. dla osoby samotnie gospodarującej kryterium dochodowym jest dochód nieprzekraczający kwoty 634 zł, dla osoby w rodzinie – kwoty 514 zł, dla rodziny – sumy kwot kryterium dochodowego na osobę w rodzinie. Obok kryterium dochodowego powinien wystąpić co najmniej jeden z powodów wymienionych w art. 7 pkt 2-15 (np. niepełnosprawność, długotrwała lub ciężka choroba i inne).

Kryteria dochodowe podlegają weryfikacji co trzy lata. Rada Ministrów przyjęła 11 lipca 2018 r. rozporządzenie w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. Wyższe kryteria zaczną obowiązywać od 1 października 2018 r. i będą wynosiły: dla osoby samotnie gospodarującej 701 zł, a dla osoby w rodzinie 528 zł.

W ustawie o pomocy społecznej wymienia się kilka rodzajów świadczeń pieniężnych, takich jak: zasiłek stały, okresowy, celowy, do których otrzymania trzeba spełniać warunki określone w ustawie.

Poza tym w szczególnie uzasadnionych przypadkach osobom i rodzinom, których dochody przekraczają kryteria ustawowe może być przyznany specjalny zasiłek celowy, który nie podlega zwrotowi, może być również przyznany zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Wymienione świadczenia przyznawane są na specjalnych zasadach. Organ pomocy społecznej odmawiając pomocy np. w formie zasiłku celowego z powodu przekroczenia kryterium dochodowego powinien zakresem swoich rozważań objąć kwestię, czy w okolicznościach sprawy nie występuje szczególnie uzasadniony przypadek, uprawniający do otrzymania takiego świadczenia.

Ustaleniu sytuacji (rodzinnej, dochodowej, majątkowej) ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej służy rodzinny wywiad środowiskowy. Natomiast decyzję w sprawie przyznania świadczeń z pomocy społecznej i ich formy podejmuje dyrektor (kierownik) ośrodka pomocy społecznej na podstawie okoliczności sprawy.

Zgodnie z art. 106 ust.1 ustawy o pomocy społecznej, przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej, od której przysługuje prawo wniesienia odwołania do samorządowego kolegium odwoławczego w ciągu 14 dni od daty otrzymania decyzji. Dodać także należy, że rolą pracownika socjalnego jest udzielenie osobie ubiegającej się o wsparcie informacji na temat wszelkich możliwych form pomocy. Jednym z zadań pracownika socjalnego jest praca socjalna, która polega m.in. na udzieleniu pomocy osobie, rodzinie, w uzyskaniu odpowiedniego poradnictwa (prawnego, psychologicznego, rodzinnego), pomocy w załatwianiu spraw urzędowych tych osób w różnych urzędach i instytucjach i innych spraw, które mogą przyczynić się do rozwiązania powstałych problemów życiowych i poprawy sytuacji danej osoby czy rodziny.

Jednocześnie, odnosząc się do realizacji postulatów dotyczących zwiększenia wsparcia materialnego opiekunów osób niepełnosprawnych i ich rodzin, w tym dotyczących warunków przyznawania świadczeń opiekuńczych dla opiekunów osób niepełnosprawnych, należy podkreślić, że jest to priorytetem rządu.

Aby jednak postulaty te mogły być zrealizowane niezbędne jest podjęcie działań w zakresie reformy systemu orzecznictwa o niepełnosprawności w Polsce. W tym celu, w dniu 2 lutego 2017 r., zarządzeniem nr 6 Prezesa Rady Ministrów, został powołany Międzyresortowy Zespół do spraw Opracowania Systemu Orzekania o Niepełnosprawności oraz Niezdolności do Pracy, pod przewodnictwem Prezesa ZUS.

Zespół, po zakończeniu prac, przedstawi założenia nowelizacji przepisów dotyczących orzekania o niepełnosprawności oraz orzekania o niesamodzielności. Zakończenie prac nad reformą orzecznictwa w Polsce pozwoli na stworzenie kompleksowego systemu wsparcia osób niepełnosprawnych.

System wsparcia osób niepełnosprawnych i ich rodzin, oprócz istniejących, rozbudowywanych rozwiązań, będzie się opierał na trzech filarach. Pierwszy z nich to solidarnościowy fundusz wsparcia osób niepełnosprawnych. Drugi filar to pakiet społecznej odpowiedzialności, a trzeci – program „Dostępność+”.

Fundusz wsparcia osób niepełnosprawnych będzie zasilany z dwóch źródeł – z części składki odprowadzanej od wynagrodzeń na Fundusz Pracy oraz daniny solidarnościowej. Szacuje się, że Fundusz wsparcia osób niepełnosprawnych zasilany będzie kwotą ok. 2 mld zł rocznie. Hierarchia ważności celów, na które będą przeznaczane pieniądze z solidarnościowego funduszu wsparcia, będzie skonsultowana z reprezentacją środowisk osób niepełnosprawnych.

Ponadto należy podkreślić, że mając na uwadze trudną bieżącą sytuację osób niepełnosprawnych, rząd Prawa i Sprawiedliwości, w ostatnim czasie podjął następujące działania poprawiające sytuację osób niepełnosprawnych oraz ich opiekunów:

- 1) podniesienie od dnia 1 czerwca br. wysokości renty socjalnej do wysokości minimalnej emerytury. Ta podwyżka wraz z bezprecedensowym podwyższeniem renty w 2017 r. i 2018 r. oznacza, że wysokość renty w okresie rządów PIS wzrosła o ok. 40%;
- 2) przyjęcie ustawy o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności. Wprowadza ona szczególne uprawnienia w dostępie do świadczeń opieki zdrowotnej, usług farmaceutycznych oraz wyrobów medycznych dla osób z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. Rozwiązania te zagwarantują niepełnosprawnym co najmniej 520 zł miesięcznych oszczędności z tytułu wydatków na wyroby medyczne i rehabilitację;
- 3) przyjęcie ustawy wprowadzającej II etap programu „Za życiem”. Wprowadza ona:
 - a) możliwość powrotu osób niepełnosprawnych do WTZ,
 - b) usługi wspierające i rehabilitacyjne w ramach zajęć klubowych w warsztatach terapii zajęciowej,
 - c) dłuższy zasiłek opiekuńczy,
 - d) udogodnienia dla niepełnosprawnych pracowników,
 - e) wyłączenie kwoty zasiłku pielęgnacyjnego z dochodów osoby niepełnosprawnej, pozostającej na utrzymaniu podatnika przy obliczaniu ulgi rehabilitacyjnej w podatku dochodowym od osób fizycznych,
 - f) rezygnację z kwotowego progu dochodowego przy uldze rehabilitacyjnej. Na uwagę zasługuje też rezygnacja z kwotowego określania maksymalnego progu dochodowego osób odliczających od swojego dochodu wydatki poniesione na cele rehabilitacyjne.

W efekcie próg ten został zwiększony. W myśl nowych przepisów dochody osób niepełnosprawnych nie będą mogły przekroczyć dwunastokrotności kwoty renty socjalnej określonej w ustawie o rencie socjalnej w wysokości obowiązującej w grudniu danego roku podatkowego;

- 4) poprawa funkcjonowania warsztatów terapii zajęciowej i zakładów aktywności zawodowej poprzez zwiększenie wysokości dofinansowania:
 - koszt rocznego pobytu jednego uczestnika w warsztacie terapii zajęciowej zostanie zwiększony do wysokości 16 596 zł (od 1 lipca 2018 r.), a także w kolejnych latach: w roku 2019 r. dofinansowanie wyniesie 17 796 zł oraz w 2020 r., i w latach następnych – 18 996 zł,
 - koszt rocznego pobytu jednego niepełnosprawnego pracownika w zakładzie aktywności zawodowej – do wysokości 22 000 zł;
- 5) podwyższenie zasiłku pielęgnacyjnego (obecnie 153 zł) do wysokości dodatku pielęgnacyjnego (215,84 zł). Przy czym zasiłek od 1 listopada 2018 r. wyniesie 184,42 zł (wzrost o 31,42 zł), natomiast od 1 listopada 2019 r. – 215,84 zł (wzrost o 31,42 zł). W sumie wysokość zasiłku pielęgnacyjnego wzrośnie o 62,84 zł, tj. ok. 40%;
- 6) podwyższenie od 1 listopada 2018 r. specjalnego zasiłku opiekuńczego (obecnie 520 zł) o 100 zł, tj. ok. 20% (i tym samym także podstawy opłacania, ze środków budżetu państwa, składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne za opiekunów otrzymujących to świadczenie);
- 7) podwyższenie od 1 listopada 2018 r. zasiłku dla opiekuna (obecnie 520 zł) o 100 zł, tj. ok. 20% (i tym samym także podstawy opłacania, ze środków

budżetu państwa, składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne za opiekunów otrzymujących to świadczenie).

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

W oświadczeniu z dnia 8 marca 2018 r. złożonym na 57. posiedzeniu Senatu zwróciłem się do Pana Ministra z prośbą o interwencję w sprawie pana M.J. (zam. ...) i o wznowienie postępowania o stwierdzenie nabycia spadku po W.J., Z.J. i E.J., zakończonej w I instancji postanowieniem Sądu Rejonowego w M. z dnia 23 kwietnia 2009 r., sygn. akt I Ns 472/08, a następnie zaskarżonego w drodze apelacji rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy postanowieniem z dnia 19 marca 2010 r., sygn. akt II Ca 2070/09, oraz postępowania o dział spadku zakończonego w I instancji postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie XV Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w M. z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt XV Ns 102/13/S, a następnie zaskarżonego w drodze apelacji rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy postanowieniem z dnia 17 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 1203/14.

Do dnia dzisiejszego – poza pismem z dnia 5 kwietnia 2018 r., informującym, że w celu ustalenia istnienia podstaw do przedsięwzięcia przez prokuratora generalnego czynności procesowych w ramach uprawnień ustawowych zwrócono się o przesłanie akt wskazanych powyżej postępowań – nie otrzymałem odpowiedzi na wskazane oświadczenie. Zwracam się więc ponownie z prośbą o zainteresowanie i dokładne przeanalizowanie przebiegu przywołanych postępowań sądowych oraz postępowania egzekucyjnego i podjęcie zgodnych z prawem działań w niniejszej sprawie.

Poniżej przedstawiam jeszcze raz szczegółowe informacje uzyskane od pana M.J.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w M. stwierdził nabycie spadku po W.J. na rzecz żony Z.J. oraz synów J.J., E.J. oraz M.J., z tym że wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne nabyli żona oraz synowie J.J. i E.J. po 1/3 części. Sąd ustalił, że pan M.J. nie pracował na gospodarstwie rolnym i dlatego na podstawie przepisów obowiązujących w dacie otwarcia spadku nie był umocowany do jego nabycia. Przede wszystkim pan M.J. twierdzi, iż p. J.J. niesłusznie nabył gospodarstwo rolne wchodzące w skład spadku, gdyż na nim nie pracował, bowiem w wieku osiemnastu lat wyprowadził się z domu rodzinnego i nigdy do niego nie powrócił. Pan M.J. oświadczył, że nie tylko pracował na gospodarce, ale też spłacił całe zadłużenie, które obciążało przedmiotową nieruchomość, na co przedstawił dowody w postępowaniach sądowych. Pan M.J. ukończył również specjalny 3-letni kurs rolniczy dający zawodowe przygotowanie do prowadzenia produkcji rolnej, jednak mimo to sąd uznał, iż nie dziedziczy gospodarstwa rolnego po swoim ojcu. Zarówno sąd I instancji, jak i sąd odwoławczy nie dały jednak wiary jego zeznaniom i dokumentom przez niego przedstawionym.

Następnie odbyło się postępowanie o dział spadku, w toku którego podzielono działkę o nr (...), położoną w Ł., gmina K, o powierzchni 3.6210 ha, na dwie działki nr (...) o powierzchni 2.1189 ha i (...) o powierzchni 1.5135 ha. Sąd przyznał panu M.J. na wyłączną własność działkę nr (...), zaś A.J. – działkę o nr (...), a kosztami postępowania obciążył pana M.J. Postanowienie to utrzymał w mocy sąd odwoławczy, oddalając apelację złożoną przez pana M.J., w której żądał on zmiany orzeczenia i uznania, że również on dziedziczy gospodarstwo rolne. Sąd odwoławczy obciążył kosztami postępowania apelacyjnego pana M.J. Sądy ponownie nie wzięły pod uwagę zarzutów powoływanych przez pana M.J. dotyczących prawidłowości nabycia samego spadku, okoliczności dotyczących pracy na gospodarstwie, tego, kto uiszczał podatek rolny, czynił nakłady na nieruchomości oraz spłacał długi. Sąd nie uwzględnił również wniosku pana M.J. o rozliczenie wskazanych nakładów oraz zadłużenia.

Dodatkowo pan M.J. musiał ponieść koszty postępowań, w których zostały wydane wadliwe i niesprawiedliwe orzeczenia. Podaje, że koszty te zapłacił podwójnie – raz w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego

przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w M., a drugi raz w toku egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż. Ł. L. W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości pan M.J. został pozbawiony przysługującego mu zgodnie z przepisami prawa do spadku po zmarłych rodzicach, a w konsekwencji nastąpił niezgodny z prawem dział spadku, którego kosztami niesłusznie został obciążony.

Panie Ministrze, takie niesprawiedliwe orzeczenia sądów nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o państwie i wymiarze sądownictwa. Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanych postępowań, proszę Pana Ministra o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Ministra skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Rejonowego w M., Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieście w Krakowie oraz Sądu Okręgowego w Krakowie.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 24 lipca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydzialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,
w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 19 lipca 2018 r. nr BPS/043-63-1828/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie **do dnia 20 sierpnia 2018 r.** oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 7 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do pisma Pani Marii Koc – Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 lipca 2018 r., przekazanego do Prokuratury Krajowej przez Ministerstwo Sprawiedliwości w dniu 26 lipca 2018 r. wraz z oświadczeniem złożonym przez Pana Czesława Ryszkę – Senatora Rzeczypospolitej Polskiej podczas 63. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 13 lipca 2018 r., dotyczącego oświadczenia Pana Senatora Czesława Ryszki złożonego podczas 57. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 8 marca 2018 r., dotyczącego interwencji podjętej w sprawie Pana M.J., uprzejmie informuję, że w ślad za pismem z dnia 5 kwietnia 2018 r. skierowanym na ręce Pana Marszałka, w dniu 13 lipca 2018 r. została udzielona odpowiedź na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Czesława Ryszkę podczas 57. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 13 lipca 2018 r.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Otrzymałem od pracowników Górnośląskiego Centrum Medycznego w Katowicach – Ochojcu dramatyczny list w sprawie przeniesienia oddziału onkologii i poradni onkologicznej z Górnośląskiego Centrum Medycznego do Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w Katowicach przy ul. Ceglanej 35.

Organem założycielskim dla obydwu placówek jest Śląski Uniwersytet Medyczny, nie wiadomo jednak, kto był inicjatorem tej decyzji – podjętej w wielkim pośpiechu, bez konsultacji ze stroną społeczną i medyczną. O tej decyzji pracownicy dowiedzieli się 10 maja br. od osób postronnych, a planowane przeniesienie miało nastąpić już 1 lipca br. W ocenie związkowców takiego przeniesienia bez szkody dla pacjentów nie da się przeprowadzić w tak krótkim czasie.

Dobrze przypomnieć, że oddział onkologii w GCM powstał w 2011 r. przy akceptacji personelu całego szpitala. Zgodzono się na zrezygnowanie ze wzrostu wynagrodzeń, a także premii, aby zainwestować w tworzenie oddziału. Szybko też powstały oddział onkologii stał się jednym z najnowszych w kraju. Pacjent leczony na oddziale onkologii w GCM ma zapewnioną wszelką niezbędną, specjalistyczną opiekę medyczną (kardiologiczną, neurologiczną, chirurgiczną, nefrologiczną), co gwarantuje kompleksowe leczenie i podnosi komfort życia leczonych pacjentów. Chorzy leczeni w oddziale mają dostęp do niezbędnych konsultacji oferowanych przez personel innych oddziałów ochojeckiego szpitala. Baza diagnostyczna szpitala, na którą składają się Zakład Radiologii, Zakład Endoskopii, Laboratorium Diagnostyczne, Pracownia Patomorfologiczna umożliwia precyzyjne i szybkie diagnozowanie chorób nowotworowych i powikłań leczenia onkologicznego. Oddział onkologii cieszy się renomą w środowisku medycznym, a przede wszystkim wśród pacjentów, ponieważ w innych szpitalach niechętnie leczą się pacjenci cierpiących na nowotwór i posiadających choroby współistniejące, takie jak cukrzyca, miażdżyca, choroby nerek, choroby serca czy choroby neurologiczne. W GCM jest możliwe leczenie takich chorych, gdyż jest to szpital wieloprofilowy i w razie powikłań można pacjentom pomóc.

Oddział onkologii posiada kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia opiewający na 8 milionów zł, a w zamian GCM ma z Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego otrzymać oddział pneumonologii, który ma kontrakt 3-milionowy. Należy dodać, że Uniwersyteckie Centrum Kliniczne w Katowicach przy ul. Ceglanej posiadało kontrakt na onkologię, jednak ten został mu odebrany w atmosferze skandalu w 2012 r. Do dymisji podał się wówczas ówczesny dyrektor śląskiego NFZ Zygmunt Klosa i od tamtej pory szpital ten różnymi sposobami bezskutecznie stara się o ponowne pozyskanie środków z NFZ.

Jak mnie poinformowano, wokół UCK powstały prywatne firmy (...), (...) i (...), które posiadają wysokospecjalistyczny sprzęt medyczny do diagnostyki nowotworowej i radioterapii. W 2012 r. te firmy zawarły porozumienie ze Śląskim Uniwersytetem Medycznym na udzielanie świadczeń pacjentom Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego chorym na nowotwory, zapewne w nadziei na szybki i duży zysk, jeżeli szpital ten uzyska kontrakt z NFZ. Do dnia dzisiejszego Uniwersyteckie Centrum Kliniczne (wcześniej Szpital Okulistyczny, którym kierowała prof. Ariadna Gierek) nie otrzymało kontraktu, więc można podejrzewać, że ta zamiana oddziałów, która miała nastąpić 1 lipca br., ma na celu przejęcie kontraktu z GCM, a w dalszej perspektywie – czernianie przez wymienione prywatne firmy zysków z publicznego portfela.

Dyrekcje obu szpitali, które podpisały porozumienie o przeniesieniu oddziałów, tłumaczą tę decyzję dobrem chorego i kompleksowością leczenia. Dla pracowników GCM sytuacja przedstawia się zgoła inaczej i rzeczywisty cel jest zupełnie inny. Tym bardziej, że z GCM zabierany jest sprzęt medyczny, łącznie z łózkami, komputerami i biurkami, a lekarze i personel pielęgniarski są zmuszeni na mocy art. 23¹ przejść do szpitala na Ceglana.

Związki zawodowe zwróciły się na piśmie z prośbą o pomoc do: dyrektora Śląskiego Oddziału NFZ Jerzego Szafranowicza, prezesa NFZ Andrzeja Jacyny, premiera RP Mateusza Morawieckiego, ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina, specjalisty wojewódzkiego w dziedzinie onkologii Wiesława Bala, jak również do ministra zdrowia, czyli do Pana, Panie Ministrze. O ile mi wiadomo, scedował Pan odpowiedź na dyrektora Śląskiego Oddziału NFZ Jerzego Szafranowicza.

Panie Ministrze, proszę przyjrzeć się bliżej tej sprawie, nie można bowiem pogodzić się z faktem, iż prywatne firmy będą drenowały publiczne pieniądze, a Uniwersyteckie Centrum Kliniczne przejmie oddział z GCM wraz z kontraktem, całym wyposażeniem oraz personelem. Z całą pewnością ucierpią na tym pacjenci, których protesty i listy sprzeciwu nie są w ogóle brane pod uwagę.

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE ZDROWIA**

Warszawa, 08 października 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Czesława Ryszki ws. przeniesienia oddziału onkologii i poradni onkologicznej z Górnośląskiego Centrum Medycznego do Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w Katowicach, doręczonego do Ministerstwa Zdrowia 20 lipca 2018 r. uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z informacją uzyskaną od Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, Dyrektor tego oddziału wydał zgodę na cesję umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie onkologii klinicznej pomiędzy Górnośląskim Centrum Medycznym w Katowicach i Uniwersyteckim Centrum Klinicznym w Katowicach, działając na podstawie art. 155 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1938). Cesja kontraktu powiązana była z przejściem odpowiedniego personelu cedenta przez cesjonariusza, na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy, jak również sprzętu medycznego.

Inicjatywy i decyzje dotyczące cesji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej leżą w gestii dyrektorów zainteresowanych szpitali, a dyrektorzy oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie swoich kompetencji nadzorczych, przed podjęciem decyzji ws. wyrażenia zgody w tym zakresie badają zgodność i dopuszczalność ww. zmian w świetle przepisów prawa, w szczególności mając na uwadze zabezpieczenie dostępu do świadczeń gwarantowanych i prawidłową realizację tych świadczeń, co miało również miejsce w tym przypadku.

Zgodnie z informacją uzyskaną od Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, podjęcie decyzji Dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego w sprawie cesji umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie onkologii klinicznej pomiędzy Górnośląskim Centrum Medycznym w Katowicach i Uniwersyteckim Centrum Klinicznym w Katowicach poprzedzone było wizytacją pomieszczeń oddziału onkologii

oraz poradni onkologicznej w Uniwersyteckim Centrum Klinicznym w Katowicach przy ul. Ceglanej 35. W dniu 12 lipca br. przeprowadzono u cesjonariusza dodatkową wizytację, celem zweryfikowania pomieszczeń, stanu personelu oraz sprzętu wymaganego do realizacji świadczeń onkologicznych. Ustalenia Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ poczynione w wyniku tej wizytacji potwierdziły, że świadczeniodawca spełnia wymagania niezbędne dla realizacji świadczeń onkologicznych, zarówno w trybie hospitalizacji jak i w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej.

Maciej Miłkowski
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego Marka Chrzanowskiego

Szanowny Panie Przewodniczący!

W dniu 4 sierpnia 2016 r. Komisja Nadzoru Finansowego (KNF) wprowadziła w SKOK „Jaworzno” zarząd komisaryczny. Zarządca komisaryczny wraz z pracownikami przygotował program postępowania naprawczego (PPN), który w marcu 2017 r. uzyskał pozytywną opinię Komisji Nadzoru Finansowego. Następnie Bankowy Fundusz Gwarancyjny (BFG) potwierdził możliwość uzyskania przez SKOK „Jaworzno” pomocy zwrotnej w formie pożyczki podporządkowanej. W lipcu 2017 r. UOKiK pozytywnie zaopiniował wnioski o wyrażenie zgody na udzielenie pomocy skierowany do Komisji Europejskiej, uznając działania za zgodne z regulacjami wspólnotowymi.

Od lipca 2017 r. wniosek o wyrażenie zgody na udzielenie przez BFG pomocy dla SKOK „Jaworzno” jest procedowany w Komisji Europejskiej. W dniu 29 maja 2018 r. KNF postanowiła o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie SKOK „Jaworzno” w celu zbadania możliwości przejęcia SKOK „Jaworzno” przez bank. Równocześnie negatywnie zaopiniowała przedstawioną korektę programu postępowania naprawczego (wypracowaną z KNF i BFG), powołując się m.in. na brak zgody KE.

Zapewne Pan Przewodniczący otrzymał pytania podobne do moich od SKOK „Jaworzno” i na nie odpowiedział, mimo to proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Komisja Nadzoru Finansowego w dniu 29 maja 2018 r. posiadała decyzję Komisji Europejskiej w sprawie zwrotnej pomocy dla SKOK „Jaworzno”?

2. Jeżeli KNF posiadała taką decyzję, to dlaczego SKOK „Jaworzno” nie został o niej poinformowany?

3. Jeżeli KNF nie posiadała decyzji KE, to jakie przesłanki spowodowały, że w dniu 29 maja 2018 r. rozpoczęła postępowania w sprawie przejęcia SKOK „Jaworzno” przez bank?

4. Czy zmiany wprowadzone przez SKOK „Jaworzno” w programie postępowania naprawczego były konsultowane z KE, KNF lub BFG?

5. Czy wypowiedziane przez przewodniczącego KNF w dniu 28 czerwca 2017 r. podczas posiedzenia Komisji Finansów Publicznych słowa: „Warto wspomnieć szanownej komisji o ciekawej inicjatywie. W ostatnim czasie jeden z zarządców komisarycznych podjął próbę restrukturyzacji kasy przy wykorzystaniu środków publicznych za zgodą Komisji Europejskiej. Obecnie czekamy na decyzję Komisji Europejskiej. Jeżeli ten model restrukturyzacji byłby zatwierdzony, to moglibyśmy spróbować wdrożyć go też w innych kasach, które wymagałyby działań restrukturyzacyjnych” stanowiły informację o faktycznie podejmowanych działaniach mających na celu wypracowanie schematu restrukturyzacji sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych?

6. Czy instytucje państwowe (KNF, BFG, UOKiK) podejmowały działania wspierające w sprawie wniosku o wyrażenie zgody na pomoc publiczną dla SKOK „Jaworzno”?

7. Zgodnie z rocznym raportem BFG banki przejmujące SKOK otrzymują bezzwrotną pomoc ze strony BFG, której wartość, w zależności od wielkości przejmowanej SKOK, wynosiła od kilkunastu do kilkuset milionów złotych. Czy udzielenie bezzwrotnej pomocy bankom w procesie restrukturyzacji SKOK jest z punktu widzenia interesu państwa korzystniejsze niż udzielenie zwrotnej pomocy SKOK w procesie ich restrukturyzacji?

Z poważaniem
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
ZASTĘPCY PRZEWODNICZĄCEGO
KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO**

Warszawa, 08 sierpnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Czesława Ryszkę na 63. posiedzeniu Senatu w dniu 13 lipca 2018 r. przekazanym przy piśmie z dnia 19 lipca 2018 r. (BPS/043-63-1831/18), Komisja Nadzoru Finansowego (dalej: KNF, Komisja) przekazuje poniższe wyjaśnienia.

1. *Czy Komisja Nadzoru Finansowego w dniu 29 maja 2018 r. posiadała decyzję Komisji Europejskiej w sprawie zwrotnej pomocy dla SKOK „Jaworzno”?*

Komisja Nadzoru Finansowego nie posiadała decyzji Komisji Europejskiej (dalej również: KE).

2. *Jeżeli KNF posiadała taką decyzję, to dlaczego SKOK „Jaworzno” nie został o niej poinformowany?*

Jak wskazano powyżej Komisja nie posiadała decyzji Komisji Europejskiej.

3. *Jeżeli KNF nie posiadała decyzji KE, to jakie przestanki spowodowały, że w dniu 29 maja 2018 r. rozpoczęła postępowania w sprawie przejęcia SKOK „Jaworzno” przez bank?*

Komisja Europejska dokonując analizy programu postępowania naprawczego opracowanego przez zarządcę komisarycznego, który na posiedzeniu Komisji Nadzoru Finansowego w dniu 14 marca 2017 r. zyskał pozytywną opinię KNF, określiła możliwe do akceptacji warunki dla przedłożonego programu, o których poinformował Bankowy Fundusz Gwarancyjny (dalej również: BFG) w piśmie skierowanym do Przewodniczącego KNF w dniu 22 lutego 2018 r. KE poinformowała, że udział pomocy dla SKOK Jaworzno w odniesieniu do aktywów ważonych ryzykiem jest istotnie za wysoki i przewyższa znacząco przyjęte w tym zakresie normy, a okres realizacji programu przekracza znacznie okres, o którym mowa w Komunikacie Komisji w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa (2009/ C 195/04). W trakcie roboczych rozmów przedstawicieli BFG, UOKiK, i KNF z Komisją Europejską (telekonferencje) potwierdzone zostało przekazane przez BFG stanowisko KE w piśmie skierowanym do Przewodniczącego KNF. KE wskazała, że program ten nie spełnia warunków przewidzianych dla udzielenia pomocy publicznej. Jak wskazała Komisja Europejska, pomimo udzielenia pomocy ze środków publicznych na rynku funkcjonowałyby podmiot, którego aktywa nie wystarczałyby na pokrycie zobowiązań (niewypłacalny), co przesądza o braku możliwości podjęcia pozytywnej decyzji co do możliwości udzielenia pomocy.

Informacje o warunkach pomocy przekazane zostały w rozmowie telefonicznej zarządcy komisarycznemu. Zarządca komisaryczny uwzględniając obowiązujące przepisy prawa oraz kierując się realnością przyjmowanych założeń, określił warunki brzegowe dla programu, które to zostały zawarte w przedłożonej Komisji autokorekcie. Ich określenie podyktowane było aktualnym stanem prawnym oraz sytuacją ekonomiczno-finansową SKOK Jaworzno – w szczególności mając na względzie występujący w podmiocie niedobór aktywów w stosunku do zobowiązań, którego wyeliminowanie na początku realizacji programu wymagałoby istotnego dofinansowania. Zgodnie natomiast z obowiązującymi przepisami prawa udzielenie pomocy publicznej (dofinansowanie) przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny w formie pożyczki podporządkowanej nie pozwala na zniwelowanie występującego w podmiocie niedoboru. Pożyczka podporządkowana zaliczana jest do funduszy własnych regulacyjnych (ustawowych).

Pozwala na wzrost wielkości współczynnika wypłacalności. Nie pozwala natomiast na usunięcie problemu niedoboru aktywów na pokrycie zobowiązań (jest neutralne dla wielkości wykazanego niedoboru – po stronie aktywnej wzrastają środki pieniężne, zaś po stronie pasywnej rosną w tej samej kwocie zobowiązania).

Przedłożona autokorekta, opracowana zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami prawa i uwzględniająca aktualną sytuację Kasy, nie spełniała przedstawionych przez Komisję Europejską warunków udzielenia pomocy, w związku z czym KNF nie mogła pozytywnie zaopiniować założeń autokorekty programu SKOK Jaworzno. Dlatego też w dniu 29 maja 2018 r. Komisja wydała negatywną opinię do przedmiotowego dokumentu.

Nie został zatem spełniony warunek udzielenia pomocy przez BFG wymieniony w art. 261 ust. 2 ustawy o BFG. Jednym z warunków udzielenia pomocy publicznej przez BFG, zgodnie z art. 261 ust. 2 ustawy o BFG, jest w szczególności przedstawienie Zarządowi Funduszu przez kasę ubiegającą się o pomoc pozytywnej opinii Komisji Nadzoru Finansowego o programie postępowania naprawczego.

KNF, posiadając informacje odnośnie do warunków w zakresie udzielenia pomocy publicznej w drodze indywidualnej notyfikacji i w związku z tym z brakiem możliwości wydania pozytywnej opinii do przedłożonej autokorekty programu postępowania, zgodnie z przepisami prawa, zobowiązana była do podjęcia działań opisanych w art. 74c ustawy o skok, tj. przeprowadzenia postępowania w przedmiocie przejęcia SKOK Jaworzno przez inną kasę (art. 74c ust. 3 ustawy o skok), a w przypadku braku kasy zdolnej do przejęcia SKOK Jaworzno, umorzenia przedmiotowego postępowania i wszczęcia postępowania w przedmiocie przejęcia SKOK Jaworzno przez bank krajowy (art. 74c ust. 4 ustawy o skok), co uwzględniając stan faktyczny dotyczący sytuacji tej Kasy było uzasadnione i konieczne.

Komisja jako organ administracji prowadzi działalność wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Wobec tego, mając na uwadze cele i zadania Komisji, konieczne stało się podjęcie przez KNF działań, o których mowa w ustawie o skok.

4. *Czy zmiany wprowadzone przez SKOK „Jaworzno” w programie postępowania naprawczego były konsultowane z KE, KNF lub BFG?*

Przekazana przez SKOK Jaworzno autokorekta programu postępowania naprawczego była wynikiem przekazania przez Komisję Europejską warunków, które musi spełniać program aby Kasa mogła otrzymać pomoc publiczną (warunki KE przekazane w piśmie BFG z dnia 22 lutego 2018 r. oraz podczas wideokonferencji). Następnie dokument został zaopiniowany przez Komisję.

5. *Czy wypowiedziane przez przewodniczącego KNF w dniu 28 czerwca 2017 r. podczas posiedzenia Komisji Finansów Publicznych słowa: „Warto wspomnieć szanownej komisji o ciekawej inicjatywie. W ostatnim czasie jeden z zarządców komisarycznych podjął próbę restrukturyzacji kasy przy wykorzystaniu środków publicznych za zgodą Komisji Europejskiej. Obecnie czekamy na decyzję Komisji Europejskiej. Jeżeli ten model restrukturyzacji byłby zatwierdzony, to moglibyśmy spróbować wdrożyć go też w innych kasach, które wymagałyby działań restrukturyzacyjnych”, stanowiły informację o faktycznie podejmowanych działaniach mających na celu wypracowanie schematu restrukturyzacji sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych?*

Poszukując różnych możliwości restrukturyzacji sektora skok, a także mając na uwadze ograniczone możliwości finansowania procesów naprawczych kas przez Kasę Krajową, na posiedzeniu w dniu 14 marca 2017 r. Komisja pozytywnie zaopiniowała program postępowania naprawczego Kasy w wersji z pomocą z Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Komisja Nadzoru Finansowego miała nadzieję na indywidualne potraktowanie przez Komisję Europejską przypadku SKOK Jaworzno, przy czym warto podkreślić, że rozwiązania przyjęte przez zarządcę w programie uwzględniały przepisy krajowe w tej materii. Wspólne działania zarządcy komisarycznego, KNF, BFG i UOKiK pozwoliły Kasie na wystąpienie do Komisji Europejskiej z wnioskiem o indywidualną notyfikację pomocy publicznej.

Niemniej jak wskazano powyżej, działania te, z uwagi na wytyczne Komisji Europejskiej okazały się nieskuteczne. Tym samym zastosowanie przyjętej dla SKOK

Jaworzno ścieżki restrukturyzacji w przyszłości, w sytuacji zaistnienia podobnego przypadku, wydaje się aktualnie niemożliwe. Możliwa natomiast wydaje się restrukturyzacja kas zgodna z przekazanymi wytycznymi KE.

Warto zaznaczyć, że Komisja od daty objęcia nadzorem sektora skok podejmuje działania mające na celu restrukturyzację poszczególnych kas w oparciu o dostępne narzędzia i środki nadzorcze. Współpracuje w tym zakresie również z Bankowym Funduszem Gwarancyjnym.

6. *Czy instytucje państwowe (KNF, BFG, UOKiK) podejmowały działania wspierające w sprawie wniosku o wyrażenie zgody na pomoc publiczną dla SKOK „Jaworzno”?*

Jak wskazano powyżej, wspólne działania oraz zaangażowanie zarządcy komisarycznego, KNF, BFG i UOKiK pozwoliły Kasie na wystąpienie do Komisji Europejskiej z wnioskiem o indywidualną notyfikację pomocy publicznej.

W związku z pytaniami Komisji Europejskiej odnośnie do przedłożonego przez SKOK Jaworzno programu, prowadzona była korespondencja w tym zakresie (w szczególności pomiędzy zarządcą komisarycznym a KE) oraz prowadzone były w trybie roboczym rozmowy z KE z udziałem przedstawicieli BFG, UOKiK i UKNF, w trakcie których przedstawiane były argumenty, które, w ocenie ww. instytucji, powinny zostać wzięte pod uwagę przez KE przy rozpatrywaniu wniosku.

7. *Zgodnie z rocznym raportem BFG banki przejmujące SKOK otrzymują bezzwrotną pomoc ze strony BFG, której wartość, w zależności od wielkości przejmowanej SKOK, wynosiła od kilkunastu do kilkuset milionów złotych. Czy udzielenie bezzwrotnej pomocy bankom w procesie restrukturyzacji SKOK jest z punktu widzenia interesu państwa korzystniejsze niż udzielenie zwrotnej pomocy SKOK w procesie ich restrukturyzacji?*

Zasady i tryb udzielania pomocy określa ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

Informuję również, że zgodnie z informacjami pozyskanymi z UOKiK opracowana autokorekta programu postępowania naprawczego nie została przekazana do KE, z uwagi na opinię KNF i brak możliwości udzielenia pomocy przez BFG. Tym samym postępowanie notyfikacyjne dotyczące pomocy na restrukturyzację SKOK Jaworzno w formie pożyczki udzielanej przez BFG nadal jest prowadzone. UOKiK wskazuje również, że zgodnie z pozyskanym od BFG stanowiskiem wycofanie w aktualnej sytuacji notyfikacji powinno nastąpić na wniosek SKOK Jaworzno.

Z poważaniem

Z-CA PRZEWODNICZĄCEGO
Komisji Nadzoru Finansowego
Andrzej Diakonow

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Podczas moich spotkań senatorskich otrzymałem informacje dotyczące problemów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w województwie pomorskim. Dotyczą one głównie braku środków na realizację zapisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne, zatrudnionych w podmiotach leczniczych (DzU z 2017 r. poz. 1473). Przywołana ustawa zawiera regulacje dotyczące najniższego wynagrodzenia w podmiotach leczniczych, do których zaliczają się także stacje sanitarno-epidemiologiczne, oraz sukcesywnego, obowiązkowego podnoszenia wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zadania medyczne o wskazaną procentowo różnicę pomiędzy wynagrodzeniem dotychczasowym a współczynnikiem stawki referencyjnej, której osiągnięcie zakładane jest na 2021 r. Tymczasem pomorska Państwowa Inspekcja Sanitarna nie otrzymała do dnia 9 lipca 2018 r. żadnego dofinansowania:

1) na skutki podwyżki wynagrodzeń pracowników wykonujących zawody medyczne, przeprowadzonej dnia 1 lipca 2017 r. zgodnie z przywołaną wyżej ustawą za okres od stycznia do grudnia 2018 r. z rezerwy celowej budżetu państwa; szacuje się iż brakuje środków w kwocie 1,961 mln zł;

2) z rezerwy celowej budżetu państwa na podwyżki wynagrodzeń zasadniczych dla pracowników wykonujących zawody medyczne, których to podwyżek, zgodnie z przywołaną ustawą, należy dokonać od dnia 1 lipca 2018 r.; tu brak środków szacuje się na poziomie 1,8 mln zł.

Podkreślenia wymaga fakt, iż nieuwzględnienie skutków podwyżki z roku 2017 w budżecie na rok 2018 powoduje, iż podjęcie przez kierowników jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej, po otrzymaniu limitów z ustawy budżetowej na rok 2018, decyzji o realizacji pełni zadań ustawowych z dotychczasowym zatrudnieniem nie znajdowało pokrycia w przekazanym przez wojewodę pomorskiego budżecie i z racji tego spowodowało narażenie ich na odpowiedzialność z tytułu dyscypliny finansów publicznych. Nieprzekazanie tych środków do chwili obecnej powoduje, iż środki na wynagrodzenia ulegną wyczerpaniu, w zależności od jednostki, we wrześniu lub październiku br.

Obecnie problem pogłębia się, gdyż w projekcie budżetu na rok 2019 nie uwzględniono skutków przeprowadzonej na dzień 1 lipca 2017 r. podwyżki dla pracowników wykonujących zawód medyczny. W związku z powyższym niedoszacowanie środków budżetowych dla jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej w województwie pomorskim w 2019 r., według limitów przekazanych do projektu ustawy budżetowej, na chwilę obecną wyniesie łącznie 7,926 mln zł. Proponowane limity w praktyce uniemożliwią utrzymanie zatrudnienia na dotychczasowym poziomie, który jest obecnie poziomem minimalnym gwarantującym możliwości wykonywania zadań ustawowych, oraz nie zapewnią możliwości bieżącego wykonywania badań w ramach prowadzonego nadzoru urzędowego. W związku z powyższym w 2019 r., przy finansowaniu proponowanym na poziomie limitów przekazanych do projektu ustawy budżetowej na 2019 r., nie będzie możliwe prawidłowe wykonywanie zadań ustawowych organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w województwie pomorskim.

Proszę zatem o informację, czy możliwa jest ponowna analiza problemu przez odpowiedzialny resort i dokonanie stosownych korekt w limitach zaplanowanych w przyszłorocznej ustawie budżetowej, a także przekazanie brakujących obecnie środków, po ustaleniu zaistniałych niedoborów, zgodnie z przywołanymi wyżej danymi.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 2018.08.13

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r., w sprawie problemów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w województwie pomorskim, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Informacje dotyczące problemów związanych z realizacją podwyżek wynagrodzeń dla pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, wynikających z obowiązku nałożonego przepisami ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. *o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych* (Dz. U. poz. 1473), były na bieżąco sygnalizowane Ministrowi Zdrowia. Prośby o podjęcie działań w celu zabezpieczenia środków na realizację przepisów ww. ustawy zgłaszali również wojewodowie oraz organizacje związkowe.

Na terenie kraju dochodziło do sytuacji, gdzie organizacje reprezentujące pracowników odmawiały podpisywania porozumień na mocy art. 3 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Powodem odmów były m.in. zalecenia i apele centrali związków zawodowych skupiających pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych z całego kraju, aby w ramach protestu przeciwko brakowi środków finansowych na „pełną” realizację ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. *o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych* (Dz. U. poz. 1473), nie podpisywać porozumień z pracodawcami. Pełna realizacja przepisów ustawy była definiowana przez związki zawodowe, jako przeprowadzenie podwyżek wynagrodzeń również dla osób niewykonujących zawodu medycznego w stacjach sanitarno-epidemiologicznych.

Biorąc pod uwagę zgłaszane przez organizacje związkowe, inspektorów sanitarnych oraz pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej problemy związane z realizacją przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. *o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych*, Główny Inspektor Sanitarny, w ramach uzgodnień wewnętrznych oraz uzgodnień, konsultacji i opiniowania, zgłaszał uwagi do aktualnie procedowanego projektu ustawy *o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych* (przyjętej przez Rząd w dniu 24 lipca br.).

Należy zaznaczyć, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 marca 1985 r. *o Państwowej Inspekcji Sanitarnej* (Dz. U. z 2017, poz. 1261, z późn. zm.), podmiotem tworzącym dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych jest wojewoda. Działalność tych podmiotów jest finansowana z części budżetu państwa 85 – Województwa. Główny Inspektor Sanitarny jest podmiotem tworzącym dla 10. granicznych stacji sanitarno-epidemiologicznych, których działalność, tak jak Głównego Inspektoratu Sanitarnego, jest finansowana z części budżetu państwa 46 – Zdrowie.

Odnosząc się do podniesionej przez Pana Senatora kwestii dotyczącej realizacji przepisów omawianej ustawy w województwie pomorskim informuję, że z przekazanych w miesiącu czerwcu br. do Głównego Inspektoratu Sanitarnego danych obejmujących wnioskowane kwoty wynikające z ww. ustawy (po ostatecznych ich weryfikacjach i korektach) przez wojewódzką i powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne województwa pomorskiego wynikało, że wysokość zapotrzebowania na środki finansowe w podziale na następujące grupy wynosi:

- będących wynikiem podjętych decyzji w 2017 r. (na dzień 1 lipca 2017 r.) za okres od stycznia do grudnia 2018 r. – 2.409.600,05 zł,
- nowej transzy z tyt. planowanych podwyżek – 20% (na dzień 1 lipca 2018 r.) za okres od lipca do grudnia 2018 r. – 2.110.169,34 zł.

W przypadku dofinansowania Pomorskiej Państwowej Inspekcji Sanitarnej w 2018 r. z tytułu realizacji zapisów niniejszej ustawy proszę o przyjęcie następujących informacji:

- w piśmie z dnia 20 czerwca br. (znak:OEK.3111.21.2018.MB.3) Pomorski Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny wystąpił do Wojewody Pomorskiego z wnioskiem o uruchomienie środków finansowych na podwyżki dla pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych w części dotyczącej podjętych decyzji w 2017 r. w wysokości 2.409.600,05 zł,
- w przypadku uruchomienia kolejnej transzy środków przeznaczonych na podwyżki wynagrodzenia od lipca br., Ministerstwo Zdrowia w piśmie z dnia 26 lipca br. (znak: BFC.20.37.2018.MG) przekazało informację do wojewodów o maksymalnych kwotach będących podstawą do składania wniosków do Ministra Finansów o ich uruchomienie, jednocześnie wskazano, że winny one być poprzedzone szczegółową weryfikacją przedstawionych danych oraz analizą posiadanych i możliwych do wykorzystania na ten cel oszczędności. Wskazano również, że z uwagi na niewystarczającą wysokość środków zaplanowanych pierwotnie, numer i pozycję rezerwy celowej należy uzgodnić bezpośrednio z Ministerstwem Finansów.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Od kwietnia br. w Elblągu ograniczana jest obsługa podróżnych na dworcu kolejowym PKP. Od czerwca pracuje tylko 1 okienko sprzedaży biletów, i to w takich godzinach: od 7.00 do 16.25. Elbląg jest ponadstutysięcznym miastem. Dziennie wyjeżdża stąd około 40 pociągów, z czego połowa poza godzinami obsługi pasażerów. Nikt nigdy nie wie, jak długo będzie musiał stać w kolejce po bilet. Bywa, że 1 klient obsługiwany jest przez kilkanaście minut, bo kasa pełni także funkcję punktu informacji. Zaledwie kilkanaście osób w kolejce często oznacza ponad godzinę czekania, a często jest ich kilkudziesięciu. Dochodzi do awantur, których ofiarą stają się kasjerki, szczególnie przed przerwami w obsłudze kas czy ich zamknięciem. Wielu osobom ostatecznie nie udaje się kupić biletu. Teoretycznie mogą kupić go u konduktora, ale przedtem przeżywają stres i złość.

Dodać należy, że Elbląg nie leży na głównym szlaku komunikacji kolejowej. Wielu pasażerów dojeżdża do Malborka, Tczewa lub Gdańska, by stamtąd kontynuować podróż. W pociągu, do którego się przesiadają, nikt już nie chce słuchać, że nie posiadają biletu, bo w Elblągu nie ma kasjerek. Z pociągów z pełną rezerwacją miejsc w ogóle nie mogą korzystać, chyba że zapłacą wysoką karę. Rady, by korzystać ze sprzedaży w internecie lub wyjechać wcześniej i bilet zakupić np. w Malborku, należy traktować jako ucieczkę od rozwiązania bardzo prostego problemu. W różnych informacjach z różnych źródeł (PKP PLK, Przewozy Regionalne) padają ciągle jakieś obietnice co do daty, od kiedy sytuacja się poprawi. Ostatnia wersja mówiła o tym, że poprawa może nastąpić pod koniec września, po rozstrzygnięciu przetargu na wyłonienie firmy do obsługi okienek kasowych.

Mam nadzieję, że Pan Minister nie pozwoli, by proste zadanie zatrudnienia 2-3 kasjerek trwało pół roku i wymusi powrót do normalności na elbląskim dworcu PKP od zaraz. Ktoś chyba ponosi odpowiedzialność i istnieją instrumenty do tego, by tę odpowiedzialność wymusić?

Bardzo proszę Pana Ministra o szybką i skuteczną interwencję.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 20 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Jerzego Wcisłę na 63. posiedzeniu Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie obsługi pasażerów na dworcu kolejowym w Elblągu, przedstawiam poniższe informacje.

Uznając słuszność sprawy na jaką zwrócił pan senator uwagę, Ministerstwo Infrastruktury zwróciło się do spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o., PKP Intercity SA i PKP SA o podjęcie bezzwłocznej współpracy i skutecznych działań w celu jak najszybszej poprawy możliwości zakupu biletów w kasach na dworcu w Elblągu.

Ministerstwo Infrastruktury przekaze dalsze informacje w przedmiotowej sprawie, szczególnie jeśli zostanie ona załatwiona pozytywnie, w momencie ich otrzymania od ww. spółek.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu